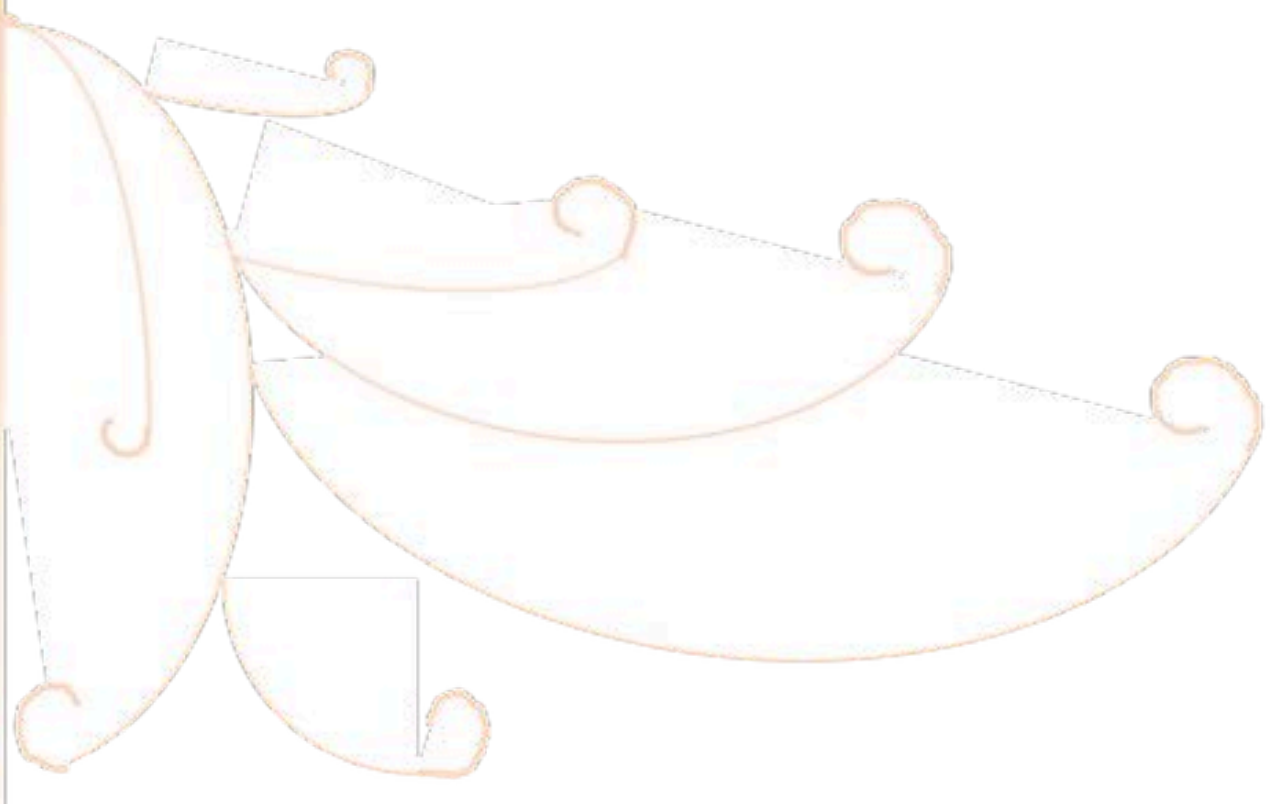

glasilo

OŠ Simona Jenka Kranj

Vaje

šol. leto 2023/24

VAJE
Glasilo OŠ Simona Jenka Kranj
Šolsko leto: 2023/24
Junij, 2024

Tisk: Tisk Žnidarič, d. o. o.
Izvodov: 600

Uredila in oblikovala: Špela Pernar
Lektorirala: Janja Sterle

Naslovnico je narisal/a: Nina Eržen Stojanović, 3. g

Vsebina

In vse, kar imam, me vleče nazaj v Piran 5

Narava pa svojo pesem poje 7

~ Zima nas objame v naročje sanj ~ 7

~ Pomlad je res življenje, ki prinaša nam cvetenje ~ 9

~ Sonce smo mi, sonce smo vsi ~ 13

~ Jesen je pred vrati ~ 17

Čustva so kakor mi in z nami rastejo 21

~ Samo v objemu se počutiš najbolj doma ~ 22

~ S prijatelji ob sebi je vse mogoče ~ 28

~ In prebivalstvo se je do konca svojih dni smejalo ~ 31

V sanjah, kjer resničnost se prepleta s fantazijo 35

~ Živali nam olepšajo svet, kajne? ~ 40

~ S soncem vse je kot iz pravljice ~ 48

UVODNIK

Šola je prostor, kjer se učimo.
Šola je prostor, kjer odraščamo.
Šola je prostor, kjer se družimo.
Šola je prostor, kjer ustvarjamo nepozabne spomine.
Šola je prostor, kjer raziskujemo nova obzorja.
(Lana Muhvič, 9. č)

Še ovinek ali dva in zagledali bomo ciljno ravnino tega dolgega, napornega, izzivov polnega, a hkrati prijetnega in vznemirljivega šolskega leta. Prepričana sem, da je v teh desetih mesecih tako pri učencih kot učiteljih preteklo kar nekaj kapelj znoja, morda tudi solz. Zagotovo je bilo nekaj- krat treba upočasniti tempo, se ustaviti in zajeti sapo, da bi lahko vztrajno nadaljevali začrtano pot. Najbrž se bomo vsi strinjali, da je bilo pogosto treba premagati jezo, pozabiti na morebitne krivice, razmisliti o prepirih in povedati na glas tisto, kar nas teži. Najtežje nam je bilo morda priznati napake, se zanje opravičiti in iti naprej. Upam pa, da bodo vsem nam bolj kot neprijetne stvari, ki so sicer del življenja, v spominu ostale tiste lepše, ki ogrejejo srce in polepšajo še tako slab dan. To so iskreni nasmehi in pogovori, veseli in zabavni trenutki ter besede tolažbe in spodbude, ki so prišli takrat, ko smo to najbolj potrebovali. Šola je namreč ustanova, ki deluje kot skupnost, v kateri sta na prvem mestu sodelovanje in medsebojno razumevanje.

V letošnjem šolskem glasilu je ponovno zbranih le nekaj literarnih in likovnih izdelkov osnovnošolcev, ki so jih ustvarili tekom leta. Želimo si, da bi med prebiranjem strani, ki sledijo, učence prepoznali v drugačni luči, kot jih poznate sicer. Pred vami se bodo namreč razkrile prave likovne in literarne mojstrovine. Naj vas prebiranje glasila ponese v svet domišljije!

učiteljica Špela Pernar

ZRAK

V zraku ples ptic čudovit,
veter po nebu svoj raj riše.
Pod nebom svetloba se zgublja,
v brezmejni modrini srce išče.

Zrak nosi vonj pomladi,
dotika oblake s svojo roko.
V njem šepeta pesem narave,
kot tiha misel skritega sveta.

Urh Mavec, 8. č

Liza Peternel, 9. a

In vse, kar imam, me vleče nazaj v Piran

Alja Čimžar, 8. c

Ela Dolenec, 8. b

Eli Kregar, 8. c

Leuart Mazrekaj, 8. b

Mihael Konda, 8. č

Nace Novak, 8. a

Nika Teran, 8. b

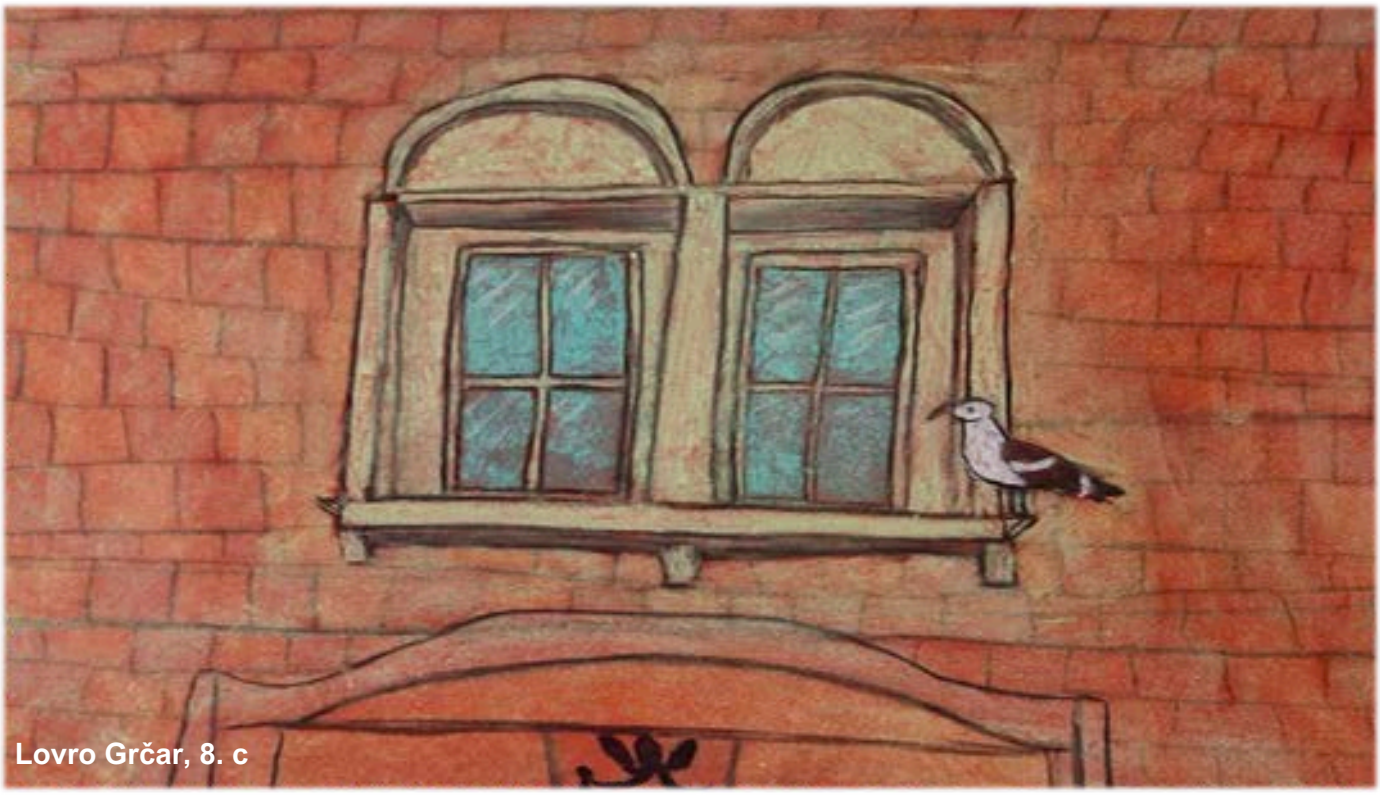

Niko Lončar, 8. b

Vita Pavlovič, 8. č

Zala Savnik, 8. č

Martin Strupi, 8. a

Shefkije Kabashi, 8. č

Lovro Grčar, 8. c

Nina Mršić, 8. b

Hana Kete, 8. a

Narava pa svojo pesem poje

(iz pesmi Pesem neba, Kaja Penšek, 9. a)

~ Zima nas objame v naročje sanj ~

(iz pesmi Zimske noči, Nej Dornik, 9. b)

Ledion Zogaj, 5. c

Emilija Engelman, 5. c

Manca Krajnc, 5. c

ZIMA

Zima prinesla je sneg, lep in bel, kot je nevesta,
snežinke so kot čipke na njeni obleki.

Otroci postanejo razigrani kot svatje na poroki.
Sanke, smuči, vse iz kleti hiti.

Vsi se podijo po bregu,
Od vetra so lica rdeča,
ampak to je čista zimska sreča.

Enej Bremec, 9. c

Oliver Nezirović, 1. b

Olivija Habjan, 1. b

MRAZ

Mraz je neprijeten.
Nam, in ja, tudi vam,
in boli celo do kosti.
Ta mraz.

Rok Sulič, 9. c

POK

Po zimskem spancu se medved prebudi,
hrano v gozdu išče si,
vendar ga lovec prehiti
in pok v gozdu zadoni.

Marko Soldat Švajger, 9. c

GORSKI RAZGLED

Bel sneg na gori.
Najlepši je tam razgled.
Ob zgodnji zori.

Ana Baggia, 9. č

Tinkara Kernc, 1. b

Mark Lapajne, 1. b

Sofija Babachev, 1. b

Jan Rajterič, 1. b

Učenci in učenke 1. a

ZREM V NEBO

Zrem v nebo,
gosto posejanih snežink.
Štejem, da vse preštejem.
Ena snežinka,
dve snežinki,
tri snežinke,
štiri snežinke,
pet in šest snežink …
Vsaka po svoje,
brez konca in kraja,
s prečudovito obliko
rišejo nam zimsko sliko.
Štejem dalje
in zrem v nebo.

Rok Sulič, 9. c

SNEŽENJE

Sneženje je rondo, vse se vrti:
od prvega mraza do zimske noči,
ko sneg pada z neba,
pomlad vstane, sneg se stopi.

Prvi sneg snežake naredi,
v snežnem sijaju vse zažari.
Toplo sonce snežaka stopi:
sneženje je rondo.

Sneg po zimi beli svet naredi,
zimske sanje prebudi,
pomladi sonce zažari,
snegu srečno pot želi:
sneženje je rondo.

Nej Dornik, 9. b

ZIMSKE POČITNICE

Zazvonil zadnjič zvonec je,
se moj dopust sedaj prične.
Čimprej na sneg bomo odšli
in se s prijatelji srečali.

Se vožnja vleče kot megla,
le kdaj bomo prispeli tja.
A končno pot se le konča
in videl sem prijatelja.

Vesela sva, že tuhtava,
kaj vse bova ušpičila.
Mi stroga mami že grozi,
naj pamet vendar služi mi.

A saj smo mladi in veseli,
ne bomo je prav resno vzeli.
Počitnic čas preveč hiti,
da čisto pridni bi bili.

Vito Posedi, 9. a

Nika Štefe, 5. c

Mila Hrgović, 4. t

Zarja Bolka, 5. c

Gregor Konda, 5. c

Manca Krajnc, 5. c

~ Pomlad je res življenje, ki prinaša nam cvetenje ~

(iz pesmi Pomlad, Rafael Mivšek, 9. c)

NARAVA

Narava nas obdaja,
narava je vse,
vse, kar človek ne popravlja,
vse, kar ne vzame zase.

Narava je dom skoraj vseh živali,
živali, ki niso zaprte v vrtovih,
živalskih vrtovih, tja so jih zaprli,
vzeli užitek v njihovih domovih.

Narava so rože, travniki, drevesa,
v njej moramo živet,
jo občudovati z očesi in ušesi.
Narava je cel svet.

Brina Žnidaršič, 7. c

VIJOLICA

Vanjo se vsak takoj zaljubi
In se ji ne more upreti,
Jo takoj odtrga in odnese domov.
Ozre se vanjo, v njene cvetove,
L epa je kakor vrtnica,
I ma zelo čudovit cvet.
C veti samo spomladi,
A mpak nas še vedno zvabi.

Eva Štular, 9. a

HAIKU

Gora bela spi,
reka tiho šepeta,
mir narave zdaj.

Obzorje sije,
ptičji zbor se prebuja,
nov dan se rodi.

Filip Hožič, 9. c

OBZORJE

Obisk sonca na obrazu
Blešči mi v oči.
Zarja jutranja ob mrazu
Ob zgodnjih urah me budi.
Rdeči oblaki v odsevu morja,
Jutro že počasi zbuja ljudi,
Edini kraj, od koder vidim obzorja.

Meta Markovič, 9. a

Učenci in učenke 1. g

POMLAD

Pomlad je čas življenja,
vse živo se zbudi
na pomladne te dni
brez kakšnega hitenja.

Se drevesa vzpenjajo,
rože že cvetijo spet,
nagelj spet ma rdeči cvet,
se pesmi stare menjajo.

Živali spet zbudijo se
al' prilete iz juga,
kot iz gore spet struga
staro življenje nese.

Pomlad je res življenje,
ki prinaša nam cvetenje.

Rafael Mivšek, 9. c

Učenci in učenke 1. g

ČLOVEKOVA SREČA

Ko zime je končno konec,
ko si utrujen, dokončno obupan,
pride topla pomlad, ne vroča, ne mrzla.
Objame te, pogreje, prijazna in nežna.

Ko dnevi se daljšajo, noči se krajšajo,
sneg se topi, ko zemlja zeleni.
Pridrvi narava z zvončki cvetečimi,
trobenticami, ne več spečimi.

Sonce obarva zemljo rumeno,
žarki topli te zjutraj zbudijo.
Zarja prelepa, rožna, rumena,
rosa na travi, hladna in tratna.

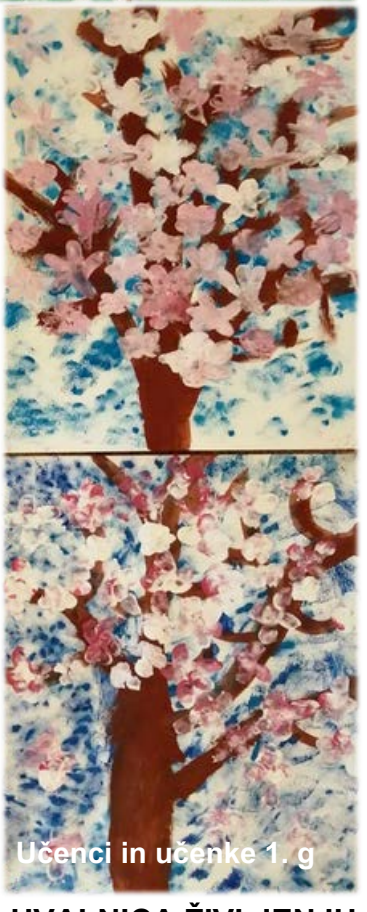
Hitro brez ritma pride v dolino,
ljudi pogreti, sneg stopiti.
Nežno, poskočno vrti se okrog,
prebuja živali vsepovsod.

Deževni čas namaka nam ceste,
dežek nežen po oknu ti trka,
čaka, da vidiš, kako je lepo,
ko marec pride z naravo tako.

Pomlad je rešitev naših skrbi,
nežnih vetrov, modrih nebov.
Prijazna za hitro prišla obiskat,
ko nežno poljubi te v maju in spet gre spat.

Čeprav je kratka, cenimo jo,
njeno lepoto širi pod roko.
Lepo skrbeti moraš za njo,
saj mogoče naslednjič je nikoli ne bo.

Zara Ankerst, 9. č

Učenci in učenke 1. g

HVALNICA ŽIVLJENJU

Ko se prebudiš,
se zaveš, da je tvoje

življenje lepo.

Hana Škorc, 9. c

Nina Eržen Stojanović, 3. g

Lucija Urbanc, 7. c

Jana Žvan, 7. c

Ana Kernc, 7. a

POMLAD

Petje ptičk vsako jutro me zbudi.
Oblečem si hlače in v šolo hitim.
Mokra je trava od jutranje rose.
Lahkotno letijo čebele in ose.
Ato me ne moti, ker vsi so veseli in mladi.
Diham in čutim vonj po pomladi.

Neven Čiča, 9. b

NARAVA

Nebesa nad nami modra žarijo.
V gozdu, kjer ptice pojejo nežno.
Ljubezen in mir v srcu mirujejo.
V gozdu, kjer ptice pojejo nežno.

Lina Dolinar, 9. b

LETNI ČASI

Pozimi sneži.
Spomladi cvetje brsti.
Poleti cveti.

Ana Baggia, 9. č

ROŽA

Roža cveti
brez moje pomoči,
meni v veselje,
in giblje se v vetru,
posluša vse okoli.

Ožbej Hiti, 9. c

OBLAK

Oblak je neštetih oblik,
vendar vedno iste barve,
najraje pa nam razkrije
naše najdražje sonce.

Kaja Ošabnik, 9. b

ROŽA

Ko sonce vzhaja
in se sončece smehlja,
se roža v nežnem vetriču igra.

Čebelice so se zbudile,
da v službo bi se napotile.
Roža zala jim je zapasala,
saj najslajše je dišala.

Luna Nika Perčič, 7. c

Ajda Dovžan, 9. c

Luna Nika Perčič, 7. c

Urška Mervič, 9. č

NARAVA
(uspavanka)

Narava mirna, svetla in temna,
v njej grozota se prebuja.
Počivaj v naročju narave,
saj so vsakemu štete minute.

Ko nastopi dan,
si vedno bolj zaspan.
Ko pa nastopi noč,
si pa samo še reci lahko noč.

Sanjaj o naravi in družini,
saj je to vse kar šteje.
Pojdi v posteljo in zapri oči,
videl boš vse, kar ti je lepo.

Ko se boš prebudil, boš videl,
vse bo lepše in hvaležen boš
za vsako dano minuto na Zemlji,
saj narava je nekaj najlepšega na svetu.

Maša Dobrin, 9. b

NARAVA
(sonet)

Pod modrim nebom sončni žarki žarijo,
ko jutro prebuja se v nov dan.
Na obzorju se zori nežno smejijo
in narava v pesmi svoji prišla je na plan.

Sapica vetra, nežno trava miglja,
svobodne ptice v zraku rišejo ritem srca.
V naravi ritem svoj s harmonijo sestavljajo,
ko sonce po nebu na svoji poti mirno odganjajo.

V sonetu čarobnem besede prepletajo se
kot vrvi nevidne, kamor čustva ujamejo se,
skozi kitice soneta pesmi ljubezenske.

Kot čarobna glasba v srcu nam ljubezen rodi.
Sonetni čar nas vedno znova osvobodi
kot verzi tihi skrivnostne noči.

Ella Jerala, 9. c

~ Sonce smo mi, sonce smo vsi ~

(iz pesmi Sonce, Maša Bogataj Ovsenar, 9. a)

Učenci in učenke 1. t

SONCE

Sonce smo mi,
sonce smo vsi.

Sonce sveti za živa bitja,
žarek, ki boža.
Dušo nahrani,
naravo ustvari.
Preobrazi človeka,
k življenju pripravi.

Maša Bogataj Ovsenar, 9. a

SONCE IN SENCA

Sonce sije visoko na nebu jasnem,
njegovi žarki objemajo Zemljo v lepoti,
a senca tiho ji sledi v samoti,
kot oblasti roparjem ob ropu krasnem.

V soncu se riše ekstrem,
a senca ostaja v samoti.
Sonce in senca, vsak v svoji lepoti,
kot zima in poletje in vmes prehod s pomladnim dnem.

Sonce poljublja Zemljo z nežno toplino,
senca pa skriva skrivnost in tišino,
dva obraza, različna, a povezana.

Sonce in senca, nasprotno drugačna,
a vendar plešeta svoj ples,
da Zemlja ni vseskozi mračna.

Enej Bremec, 9. c

HAIKUJI

Sonce se blešči,
narava močno žari,
morje valovi.
Podnevi svetlo,
ponoči pa je temno,
pozimi hladno.
Sonce pošilja
žarke na Zemljo z neba,
luna pa gleda.

Maruša Markič, 9. b

SONČNA

Sonce je svetlo
na lepem belem nebu,
je svetlo sijoče,
rumeno, vroče in
še greje celo zemljo.

Jan Markun, 9. a

OTROCI

Otroci se igrajo na travniku,
veselo skačejo, kot da so na trampolinu.
Brez skrbi se zabavajo,
svet je njihov, poln veselja in sanj.

Lina Dolinar, 9. b

Učenci in učenke 5. c

Ana Kernc, 7. a

Tija Ivanović, 7. a

MORJE

Vsako leto gremo na morje,
da vidimo obzorje.
Zvečer na nebu luna zasveti,
vsakemu se nekaj vneti.

Dolgi so dnevi, kratke noči,
moj brat zelo dolgo spi.
Zjutraj takoj, ko se zdani,
na plažo se nam mudi.

Zvečer ob sončnem zahodu,
vrnemo se po sprehodu,
kasneje gremo na sladoled
za večerni obed.

Eva Štular, 9. a

MORJE

Morje tiho in nežno valovi,
v njem se igrajo morski psi,
ki se jih bojimo vsi.

Lana Muhvič, 9. č

MORJE

Na dnu morja
praznina.
Oko, ki kima,
svetle noči nosi plima.

Valovi,
kjer plavajo strahovi,
najlepši glasovi,
morja sinovi.

Pod gladino
gledam svojo zgodovino,
pogled v črnino
in praznino.

Leta
plavajo iz sveta,
stare slike in kaseta,
ta luna je prekleta.

Meta Markovič, 9. a

MORJE

Na morju,
kjer sem bila letos,
se igram,
skačemo v vodo,
se zabavam,
plešem,
družim,
se veselim,
se kartam,
visim v viseči mreži,
igram pikado,
včasih ping pong,
se zabavam z malimi otroki,
spim v šotoru,
se praskam zaradi komarjev,
poslušam čričke.
Ah, komaj čakam naslednje leto.

Kaja Srakar, 9. a

Blaž Roblek, 7. c

Lučka Repina, 7. a

Katarina Hrovat, 7. b

Ula Ribič Ferlic, 7. c

Lorina Halitjaha, 7. b

POLETJE

Poletje je tu,
sonce že sije svetlo,
nas greje toplo.
V hladno morje skočim,
ker zdaj šole ni več tu.

Alina Koban, 9. c

KRIŽANKE

Globoko v morju, kjer ribe se podo,
visoko na morju ptički pojo.
Daleč stran, kjer morski je raj,
tja pojdi in ne sprašuj
in na plaži križanke rešuj.

Neven Čiča, 9. b

SONCE

Sonce
sveti, sije.
Ko na nebu lije,
za oblaki on se dobro skrije.

Svit Poljanec, 9. č

Lucija Urbanc, 7. c

Ula Horvat, 4. a

KONEC

Čakam, da bo konec,
ne da se mi več,
da končno lahko bom
zvezke vrgel preč.

Čas dolgo se vleče,
saj dan je beden,
na boljše vsaj upam
naslednji teden.

Končno počitnice,
loh bom doma biv,
do začetka šole
vse sem pozabil.

Zdaj spet sem pri delu,
želim si petka,
ko tega je konec,
vse od začetka!

Andrej Merčun Zore, 9. a

ODA POČITNICAM

Počitnice so čas,
ki razveseli vse nas.
Vsi komaj čakamo na to,
da zadnji šolski zvonec
slišimo v slovo.

Morje, hribi, potovanja,
to sprostitev v tem obdobju je vsakdanja.
Iz dneva v dan le rastejo skrbi,
da šolski spet zvonec prehitro zazvoni.

Vito Posedi, 9. a

Iza Štern, 5. g

Učenci in učenke 1. b

Košarka je šport,
O katerem vsi govorijo,
Še moji sošolci jo igrajo,
A seveda kdaj tudi izgubijo.
Rad jo imam zato,
Ker zabavno je zelo,
A pozno jo končam lahko.

Matic Klančar, 9. a

KOLO

K o t v e t e r h itro peljem se z mojim ljubim kolesom,
O d s k o č iv a v i s o k o v zrak od skakalnice, ljubezen po vožnji hrepeni,
L ju b e z e n v zraku med mano in kolesom žari,
O b l j u b lj ava si, da naju nikoli nič ne loči.

Anže Plut, 9. č

Učenci in učenke, 5. g

~ Jesen je pred vrati ~

(iz pesmi Jesen, Tim Košir, 9. a)

Stela Urbanc, 9. a

Zala Pregrad, 9. č

ZAMAN CVETIM

Rože cvetijo, se trave kosijo,
sanjam le, da jutri bolje je
kot ta realnost, ki kruta je.
Boli me, da vem, da cveteti ne smem.
Boli me, da vem, da pride jesen.

A ne glede na žarečo lepoto
bo vedno nekdo videl samo katastrofo.
Zato pomislim, da moram žareti le zase,
mogoče občasno tudi zate,
mogoče za cel svet, ki zapira se vase.

Eva Rot, 9. a

DEŽ V MOLU

Dež je padal
v molovskih tonih.
Barval je vzdušje
z otožnim odtenkom.
V meni vihar
je trgal, divjal,
srce mi ukradel
je temen pojav.

Brin Svit Lapajne, 9. b

JESEN

Jesen je pred vrati,
teži mi že mati,
se šola pričenja,
se mi rutina zdaj menja.
Z dreves padli listi so vsi,
te lepe barve teknejo mi,
na tleh med listi so že kostanji,
nabral sem jih za dve banji.
Ocene, naloge in še ostalo,
prosim, lahko to počaka le malo,
prostega časa imam jaz premalo,
a to je zdaj za šolo prodano.

Tim Košir, 9. a

JESEN

Listje jeseni
rumeno barvo dobi,
rjavo postane.
Veter mu zašepeta,
Pridi, bova skupaj šla.

Ajda Dovžan, 9. c

IZDIH

Pot se končno je končala,
Od nekdaj na to sem čakala.
Tekel čas je tako počasno,
Enkrat odbila ura je bolj glasno.
Kmalu se bo to končalo.
Enkrat bo še
Listje odpadlo.
Jeseni še zadnje pismo bo poslano.
Energija že je popustila,
Česa do zdaj še nisem storila?
A kmalu zdaj se bom zlomila,
Sokrivca zraven bom utopila.

Katarina Vremec, 9. c

Sara Remic, 9. č

Zara Ankerst, 9. č

JESEN

Kostanj diši,
iz dimnikov se kadi.
Listje z dreves odpada,
ker jesen potrkala je na vrata.
Moja rojstnodnevna zabava se bliža,
dobil bom veliko drobiža.

Neven Čiča, 9. b

IKEBANA

Roke trde,
prsti v kremplje spremenjeni,
oči mi ne uzrejo nje obraza.

Boleče in za vekomaj krvave bodo njene ustnice,
poteze grudaste in grčasto telo,
vzela bi življenje svoje, ko bi zmogla le lahko.

Sanja, vidi, mene, tebe,
ob pogledu nanjo speče te srce,
vname duša in uplahnejo roke.

Solz nešteto je že potočila.
Za njim jokala, žuljaste roke si ob telo privila,
kot da delček sebe bi bila izgubila.

Ve, da svet bo zapustila,
zaveda se in si želi,
obupuje dolgo, že več kot leto dni.

Prijela mojo roko,
na lice poljubila,
v temi na grobišče pokazala in prosila.

Le eno si želi,
rožnato ikebano,
da grob mrzel poživi.

Alica Zelnik, 9. b

Liza Peternel, 9. a

Filip Hožič, 9. b

Učenci in učenke 3. b

Sara Gros, 1. b

UČILNICA

Učilnica
je taka fina
gospa.
Ves dan v
njej preživiš,
se zabavaš
in se učiš.
V njej
tudi shranjuješ
stvari.
Take resne
in take,
ki se ti smeji.
A le pazi, da v učilnico
ne zamudiš.
Potem več smeha ni.

Vita Iza Horvat, 4. b

HRUŠKA

Na ježevem hrbtu hruška sedi in poje o gozdu,
ki skriva skrivnosti ter lepote svoje.
S svojim zvokom vabi v tišino in mir
in odkriva lepote, ki jih narava
nameni v spomin.

Neja Bogataj, 5. a

MARŠ V ŠOLO

Ko v šolo se podajam,
kamor res nerad zahajam,
se mi zeha celo pot,
po cesti hodim kot robot.

Ko do šole prikorakam,
pred vhodom še počakam,
da resnično bi dojel,
ali sem sploh prav prišel.
In dojamem, da je prav,
da ob sedmih sem vstal.
Vstopim v šolo in že vem,
kod naj hodim, kam naj grem.

Liam Leskovšek, 9. a

ŠOLA

Oh, ta šola,
kakšna je nadloga!
Ko misliš, da konec je,
vedno več snovi je!

In ravno, ko zavedaš se,
da počitnice imaš,
se kar naenkrat znajdeš
v stavbi, ki ji pravimo ŠOLA.

Gaber Jerala Jerman, 9. b

Zoe Trampuž, 1. b

ŠOLA

Šola je kraj,
ki zagotovo ni raj.

Učenci stokajo,
vpijejo, se prerivajo.
Za njih so prava groza učitelji,
saj so le-ti res pravi mučitelji.
Ocene so gorjače,
ki so nizke za sanjače.
Ko zvonec zazvoni,
se po hodniku divje zakadi.

In tako šola je res kraj,
ki zagotovo ni raj!
Rafael Mivšek, 9. c

Gregor Konda, 5. c

Vita Ušaj, 5. c

Jakob Smuk, 5. t

Tai Kostanjšek, 5. t

Lovro Teran, 5. t

Učenci in učenke 1. g

TRIJE HAIKUJI

Prvi september,
Najhujši dan v letu,
groza se začne,
Kot mačke in psi,
Kamen, škarje in papir,
učitelj in mi.
Smreka božična,
pod smreko so darila,
ura tiktaka.

Jernej Markič, 9. b

ŠOLA

Vleče ta dolgočasen dan se kot nit.
Na dolgočasnem svetu zelo težko je bit.
Nič ne želim si bolj, kot samat aventurski grič,
se v morju dolgočasi se sinji kit.
Veselo bilo bi bolj kjerkoli kot v šoli,
vsak v svoji klopi, da konec bo, moli.
Učitelju se blede, vse nas čas mede,
šole dovolj, naj zgodi se karkoli.
Zvonec zazvoni in hitro izginemo vsi.
Ne vem kaj delati, v šolo šel nazaj bi.
Domače naloge preveč je, noč bliža se.
Zjutraj zbudimo se in v šolo gremo vsi.

Svit Poljanec, 9. c

PRVI SEPTEMBER

Ni več poletja,
prvi september je tu,
vse je kot v snu.

Torbo pripravim,
zgodaj se spat odpravim.
Ali vse imam?

Budilka zvoni,
v šolo se mi mudi.
Avtobusa ni.

Matic Studen, 9. a

Učenci in učenke 1. g

Zala Kristanc, 6. b

Kristjan Jelenc, 6. c

Ema Komovec, 6. b

Čustva so kakor mi in z nami rastejo

(iz pesmi Čustva, Kaja Ošabnik, 9. b)

SKRIVNOST

Skrivnost je le laž,
ki jo skrivaš pred ljudmi.

Lahko je dobra,
kot na primer darilo.
Lahko pa je slaba,
kot na primer zvijača.
A vemo vsi, da je bolje
brez skrivnosti in laži.

Rožle Urbanec, 8. c

ČUSTVA

Žalost je nesrečna,
jeza so izbruhi
in plamen ognja.
Veselje je čustvo,
ki doleti vsakega.
Ljubezen je pač
srečna ali nesrečna,
zapeljiva ali sovražna.
Sreča doleti vsakega,
čisto vsakega.
Razočaranje je čustvo,
ki se zgodi,
a važno je,
da se poberemo in gremo naprej.

BOJ

Ljubezen je kot svetel dan,
priložnost, da si s toploto obdan.
Je kot domač objem,
ko vem, kam grem.

V sovraštvu je jeza,
ki kot mačka opreza.
Zlo, kot temna noč,
ki v strahu gradi tujo moč.

Tisa Ažbe, 5. t

May Laussegger, 5. b

Čustev je veliko,
so slaba in dobra,
a v vsakem čustvu
se skriva nekaj dobrega.
Tudi če je malo,
vseeno obstaja.

Maja Kokoravec, 7. c

PALETA ČUSTEV

Vreme,
zbirka čustev.
Dež – žalost, grom – jeza,
sonce – veselje in radost.
Čustva.

Brin Svit Lapajne, 9. b

Rian Kaltak, 2. b

BOLEČINA

Bolečina vpliva nate,
se zapira vase
in opozarja nase,
je globoka in reže vate.
Je bolečina za druge,
je bolečina zate,
neprestano daje mate
ter pobere vse zasluge.

SPOMIN

V mislih se prepletajo slike,
spominov veriga se množi.

Odprtih knjig polne strani,
včerajšnjih dogodkov utrinki.

Včasih so kot sončni žarki,
topli, polni življenja sijaj,
včasih pa kot sence temne,
vzamejo mir kot nočni raj.

Zan Pavlovič, 8. c

ČUSTVA

Čustva so kakor mi
in z nami rastejo.
Obrnejo ta svet
na bolje ali slabše,
vendar ga le otežijo.

Kaja Ošabnik, 9. b

Zasluge za vse tegobe
in vse grenkobe
in demonov vseh podobe.

Šele ko bolečino potisnemo na stran,
lahko drugim stopimo v bran
in jim ponudimo dlan.

Alja Čimžar, 8. c

~ Samo v objemu se počutiš najbolj doma ~

(iz pesmi Objem, Emilija Engelman, 5. c)

Tia Likozar, 9. c

OBJEM

Objem je kot snop
jutranje svetlobe,
ki odžene vse tegobe.

Objem je kot pomladno Sonce,

ki te pogreje,
kot ptice, ki priletijo
na drevesne veje.

Samo v objemu se počutiš

najbolj doma,
objem je tvoj edini
varni pristan.

Emilija Engelman, 5. c

Alina Koban, 9. c

MOJ DOM

V teh očeh najdem dom,
kjer ljubezen cveti kot roža pomladi.
Srce ti poje kot ptica v zori,
v tvoji bližini boljša oseba bom.

Tvoj smeh je kot melodija v vetru,

ki me pomiri in mi daje moč,
ko pade noč.
S teboj je lažje v vsakem novem metru.

Ti si moje sonce,

moja zvezda,
moje vse.

Tvoja ljubezen je kot ognjemet,

ki osvetli moje srce.
Ti si moja ljubezen, moje življenje.

Kaja Bavec Žumer, 9. b

LEPA KOT LETO

Včasih si mrzla kot najbolj ledeni led,
a še vedno lepa kot prvi sneg.
Si kot ravno zrastla roža,
in lepa si, kot da te ves čas sonce boža.

Tvoje oči so globoke kot najgloblji ocean,

v njih bi kdorkoli lahko strmel prav vsak dan.
Oh, in tvoji lasje so kot zadnje limone,
prelepi kot prave zlate krone.

Ko te vidim, mi v trebuhu prebudiš metulje,

tiste polne barv in energije,
kot najlepše in najboljše dragulje.

Lepa si kot prav vsak letni čas,

zima, pomlad, poletje in jesen,
rad bi poslušal to melodijo, rad bi poslušal tvoj glas.

Žana Kralj Druškovič, 9. č

Učenci in učenke 1. a

Z MANO OSTANI

Če ljubezen med nama obstaja še,
z mano ostani večno.

Boli me, če odhajaš že,
če ljubezen med nama obstaja še.
Boli me, če odhajaš že,
kakor da si me pozabil.

Če ljubezen med nama obstaja še,
z mano ostani večno.
Alina Koban, 9. c

LJUBEZEN

Opišem lahko ljubezen brez skrbi,
a izkušnja še zdaleč ista ni.
Ljubezen je kot bolezen,
ki preplavi te z občutki,
pa če ti je všeč ali ne, tako pač je.

Misliš, da si na vrhu sveta
ter kot da sta samo vidva,
da nič drugega nima pomena
in vse, kar važno je zdaj,
da rada se imata gor do neba.

Eva Rot, 9. a

PRVA LJUBEZEN

Prvi trenutek, ki dih nam vzame,
metuljčki v trebuhu, kot pesem prepiha.
Prvi občutki, kot pravljica, ki diha,
prva ljubezen takrat me prevzame.

V srcu vedno kanček spomina ostane le zame,
ti temni lasje, te temne oči, polne navdiha.
Svet se ustavi, tudi veter, ki piha,
na dan, ko njegov pogled me prevzame.

Vse besede, vsi pogledi z zgodbo najino prekrasno,
ta, ki v srcu ostane boleče,
s spomini, ki poudarjajo glasno.

Oh, ta prva ljubezen, ki oči spremeni v svetleče,
ko zagledam ga ponovno,
vem, da ljubim ga goreče.

Danaja Stare, 9. a

SRCE

Smeješ se lepo, kot ko sonce zažari,
Rečeš mi, da sem lepa, in počutim se, kot da mi srce gori,
Cenim te bolj kot cenim sebe,
Edini si za mene in hočem le tebe.

Maja Nabernik, 9. c

Gal Pleško, 7. b

Nay Lavrič, 6. č

ZAME ČAS USTAVI SE

Zame čas ustavi se:
ko objameš me ti,
v meni nekaj zadrhti,
to pomeni mi vse.

Na koncu tunela srečava se,
takrat drhtenje se občuti.
Zame čas ustavi se,
ko objameš me ti.

Takrat ko pomislim na vse čase,
slabe skušam stvari odbiti,
ta stara bolečina se občuti,
in skušam spomin ohraniti zase.
Zame čas ustavi se.

Neža Šteblaj, 9. c

Filip Rebolj, 6. c

SPODRSLJAJ?

Videla sem te in kot bedak ti sledila,
te ljubezni bi se rada znebila.
Ne vem, kaj si naredil, ampak te ne morem pozabit,
vsakič me uspeš ustavit.
Čeprav zanikam in se upiram,
tudi ti veš, da na znotraj kimam.
Potem ugotovim, da mine ne niti en trenutek, ko ne mislim o tebi.
Dovolj imam čakanja in pretvarjanja, da mi ni mar.
Edino vprašanje je, ali bo to še en spodrsljaj.

Katarina Vremec, 9. c

Ella Jerala, 9. c

Sara Gabrijela Jančič, 9. a

SVETLOBA

Sonce žari kakor tvoje oči,
V temi najdeva se jaz in ti,
Edini, ki ga želim, si ti,
Ti in tvoje žareče oči.
Le ob tebi želim biti,
Ob tvojem pogledu se želim stopiti,
Bodiva to, kar si želiva biti,
A to je možno samo v knjigi.

Alina Koban, 9. c

LJUBEZEN

Ljubezen je kot cvet,
ki se je ravno odprl
in želi vzcvetet
ter karseda zažaret.

Je kot pesem, ki

doni v srcu
in žari v duši
in to je ljubezen.

Sara Arnolj, 7. c

SRCE

Srce
je središče,
kjer se pretakata
življenje
in ljubezen.

Neža Šteblaj, 9. c

NESREČNA LJUBEZEN
(balada)

Zakaj čakaš me pred oknom?

Saj veš, da na živce mi greš.
Ljubim te neizmerno,
zato zate prišel sem peš.

Le kako, da vabiš me na ples?

Hočeš le zvabiti me v objem?
Rad s teboj plesal bi,
tam dol samo s teboj grem.

Ali si samo moje ljubezni želiš?

Nikoli ne vem, če misliš zares,
pokazal ti bom, ko prideš sem,
tam postavil sem ti kres.

Že prvič sem te zavrnila,

saj veš, da svojega princa imam.
Z njim se bom bojeval,
ker veš, da tebi vse dam.

Maša Bogataj Ovsenar, 9. a

Katja Naglič, 7. č

PAR

Jaz vidim tebe
tu zraven sebe.
Midva sva lep par,
v tebi vidim žar.

S teboj se rada učim,

ti voljo vzbudim.
Ko zagledam tvoje oči,
meni v srcu zažari.

Elena Šantek, 7. c

Eva Rot, 9. a

LJUBEZEN

Ljubezen ni le ljubezen,
je prijateljstvo in sovraštvo.
Ljubezen ni le ljubezen
in vedno jo gledamo z odprtimi očmi.
Ljubezen ni le ljubezen,
lahko je prijateljstvo
in lahko tudi sovraštvo za vedno.

Jakob Jalen, 7. c

LJUBEZEN NA PRVI POGLED

Zagledal sem jo in pričakoval,
da bova prijatelja postala,
se igrala in smejala.
A njej je bil všeč nekdo drug,
se z njim je igrala in smejala.
Meni pa je kmalu srce zaigralo,
ker našel sem ljubezen pravo.

Luka Žunić, 7. c

Učenci in učenke 4. b

TOPLINA

(tistim, ki jih vedno zebe)

Toplina je žarek jutranjega sonca,
ki pokuka skozi oblake,
te pogreje,
zbistri misli
in odpravi vse napake.

Toplina je mamin objem,
ki te nasmeje
in te kot topla odeja
ravno prav pogreje.

Toplina je vse,
kar odpravi mraz,
in mu ne pusti več,
da pokaže svoj obraz.

Emilija Engelman, 5. c

LJUBEZEN

Ljubezen je, ko nasmeh se skrije,
dokler tiha želja se greje in
ko sramežljivo iščeš čar upanja in
nasmeh se izriše.

Ljubezen je radost zaradi radosti,
žalost zaradi žalosti,
ljubezen je, ko ti vse seže v srce in
dotik se sprime v roke.

Sreča je, ko ti vse sije iz oči,
ko vse ob nasmehu zadrhti,
najlepši svet – ljubezen, ko nič ne boli.

Luka Kondić, 9. č

PRVI POGLED

Ko zagledam ga,
me strah pretenta.
Saj ve, da oba
si usojena sva.
A on samo pogleda me,
še nasmehne se mi včasih le,
zato pozabila sem ga,
ker vem, da razočarana bi bila.

Na hodniku mimo mene gre,
a sploh kaj čuti,
vprašam se,
saj vem, da nekaj sluti.

Konec koncev šola je le tista,
ki skozi vsa leta
globoko vodi pristna.

Ljubezen pa le pride,
enkrat gre,
a upanje v življenju
pa le zadnje umre.

Stela Urbanc, 9. a

TVOJE SRCE

Izgubljen v megli gledam luči,
nate mislim vse noči,
svetloba ponese me tja,
kjer tvoje srce je doma.

Marko Soldat Švajger, 9. c

Tia Likozar, 9. c

KAJ JE LJUBEZEN?

Ljubezen je edina smiselna stvar
v tem nesmiselnem času.
Ljubezen je sestavljena iz ene duše,
ki živi v dveh telesih.

Ljubezen je velik učitelj,
ki nauči človeka biti
nekaj, kar ni bil nikoli.
To nas veliko nauči,
v življenju spremeni.

Elena Šantek, 7. c

Alina Koban, 9. c

LJUBEZEN

Danes je dan, ko praznujeta dva,
ljubezen cveti kot pomladna trava.
Naj bo dan poln veselja in smeha,
naj ljubezen vama sije kot jutranja zvezda.
Naj bo dan lep kot najlepša pesem.
Maja Nabernik, 9. c

ZALJUBLJENOST

V srčku utripa nežna melodija.
Barve sveta zdaj bolj so žive.
Zaljubljenost v meni kot roža v cvetu,
srce plešoče, ljubezen je neskončno živeča.

Urška Mervič, 9. č

LJUBEZEN

Ljubezen je kot pravljica,
ki jo doživi še najmanjša mravljica.
Z njo se ni za igrati,
ker nam to lahko samo čas potrati.

V ljubezni moraš biti pogumen
in ne neumen,
ker te to lahko kot pok
spravi v jok.
Ula Ribič Ferlic, 7. c

Sara Gabrijela Jančič, 9. a

Učenci in učenke 3. g

Ljubezenska pisma Betke in Gaja (Franjo Frančič: Ulica svobode)

Učenci 5. b

Draga Betka!
Še vedno te pogrešam in želim si, da bi letos najine počitnice skupaj preživela dlje časa kot lani. Zate sem napisal pesem in pesem se glasi:

Betka,

si rožica drhteča,
ki spomni me na lani,
ko skupaj sva vesela
na čolniček čez valove hitela
in sva oba na ličkih zardela.

Tvoj Gaj!

Ela Kern in Mila Hrgović, 4. t

Učenke 5. b

Draga Betka!

Srce se mi trga, ker se že dolgo nisva videla! Ko se vidiva, podava prisego za zmeraj. Upam, da ta zima poteče hitro, da ponovno obnoviva svoja srca.

Tvoj Gaj

France Dolenec in Tobija Mivšek, 4. t

Dragi Gaj!

Ko se spet vidiva, ti bom povedala, kateri film bova gledala, in skrivnost, ki ti bo stisnila srce. Da bodo poletne počitnice trajale več časa, saj tako bodo bolj zabavne. Zelo te pogrešam!

Tvoja ljubezen Elizabeta

Manca Celar in Gaber Tičar, 4. t

Draga Betka!

Upam, da se še kdaj srečava ob plaži. Komaj čakam, da se ponovno vidiva. Če se sre-čava, upam, da bova zaljubljena. Od zdaj lahko se obiskujeva. Betka, pogrešam te.

Gaj

Maja Kokelj in Žan Splanč, 4. t

Draga Betka!

Zelo sem zaljubljen vate. Zelo te pogrešam. Če se srečava, upam, da bova zaljubljena. Od zdaj lahko se obiskujeva. Betka, pogrešam te.

Gaj

Draga moja ljubezen!

Res te pogrešam. Upam, da te bom še kdaj videl. Moja ljubezen že potuje do tebe. Moja najboljša punca si, ljubim te.

Gaj

Januš Kern Strmole in Nana Seliškar, 4. t

Učenci in učenke 4. g

~ S prijatelji ob sebi je vse mogoče ~

(iz pesmi Tek čez ovire, Tea Štefe, 9. č)

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Moja najboljša prijateljica.
Moj svet.
Moje upanje.
Moja podpora.
Zmeraj me tolažiš, ko je težko.
Zmeraj si tam v najhujših časih.
Zmeraj me podpiraš.
Zmeraj boš z mano in tako bo ostalo.

Urška Mervič, 9. č

OBLAKI

Ko otrok si bil,
ni te skrbelo glede testov, ocenjevanj.
Raje razmišljal si, kako po oblakih hoditi
in kako napoj narediti.

Zdaj pa ravno obratno gre.

Skrbi je polna glava,
nimaš pojma kaj narediti.
A tam stoji tvoj prijatelj, ki ti pove,
kako po oblakih hoditi.

Maja Bucalo, 7. c

Učenci in učenke 4. g

NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

Jaz sem sonce in ti si luna,
na nebu skupaj svetiva,
ena drugi je dežurna.

Jaz sem svetla, ti si temna,
obleke drugače izbirava,
jaz sem sonce in ti si luna.

Jaz sem tipka in ti si struna,
skupaj redko ustvarjava,
ena drugi je dežurna.

Jaz sem glasna, ti si tiha,
naenkrat nikoli ne nastopava,
jaz sem sonce in ti si luna.

Ti si sladkor, jaz kislina,
druga drugo začarava,
ena drugi je dežurna.

Jaz sem zaspanka, ti si ura,
sva najboljši prijateljici, to poudarjava,
jaz sem sonce in ti si luna,
ena drugi je dežurna.

Danaja Stare, 9. a

PRIJATELJSTVO

Skupaj delimo solze in smeh,
skupaj ušpičimo kaj:
»To je greh.«

Toni Hožič, 7. c

Učenci in učenke 3. t

Učenci in učenke 4. g

MAMA

Mama je ena sama,
ki največ ljubezni podeli svojima otrokoma.
Vedno, ko rabiš, ti priskoči na pomoč,
tudi, če bo polnoč,
ima mama vedno čarobno moč.

Mama te kot otroka vzgaja,
in svoje znanje med otroke razdaja.
Ko te s svojim plaščem pokrije,
te pred vsemi nevarnostmi skrije.
In tudi, če padem,
v mamino naročje pristanem.

Mami, zelo rada te imam,
čeprav tega včasih pokazati ne znam.
Hvala, ker vedno zame skrbiš,
tudi, če se že v svojih skrbeh izgubiš.

Tisa Ažbe, 5. t

ZA MAMICO

Moja draga mamica,
skupaj se zabavava,
radi obe potujeva in
se skupaj spodbujava.

S k u p a j s i v d r u ž i ni pomagamo
i n s e z e l o z abavamo.
Z d a j s m o v s i zelo veliki,
smo pravi frajerji na sliki.
In vse, kar si želiva,
s k u p a j l a h k o dobiva.
H v a l a z a v s e , kar si naredila
in mi kupila,
zelo te imam rada,
t v o j a m l a da Kaja.

Kaja Kuhar, 5. t

MAMI

Moja draga mamica,
rada te imam do neba,
vedno, ko težko mi je,
s tabo vse bolje je.

Res si faca, moja mami,
ko zabavaš se z nami,
in ja, to si prav zares ti,
ki popelješ nas v najlepše dni.

Lili Meglič, 5. t

MAMI

Mami je ena sama,
ki ti vedno pomaga.
Mama je ena sama,
ki nikoli ne omaga.

Mama je ena sama,
ki te vedno rada ima.
Mama je ena sama,
ki nikoli te ne izda.

Stella Marković, 7. c

Učenci in učenke 4. g

~ In prebivalstvo se je do konca svojih dni smejalo ~

(iz zgodbe Dežela smejanja, Eva Črešnar Debeljak, 5. a)

VESELI LJUDJE

Veseli ljudje,
kaj to pomeni?
Veseli ljudje vse delajo veselo,
nikoli ne gledajo ljudi debelo.
Se ne jezijo,
veliko se smejijo,
radi se igrajo
in se hihitajo.
Veselo gledajo,
veselo razmišljajo.
Še spijo veselo.
Ne moreš jih užalostiti,
poskušaš jih lahko le še bolj razveseliti.
Kakšni pa ste vi,
veseli ali resni ljudje?

Naida Subašić, 3. g

Učenci in učenke 3. a

Iza Dagarin, 2. b

Veseli ljudje se veselo igrajo,
smejejo in hihitajo.
Veseli ljudje se radi žgečkajo
in veliko klepetajo.
Nimajo šol, saj je v šolah vse resno.
Veseli ljudje imajo resne živali,
a se z njimi igrajo nasmejani.
Imajo dojenčke,
ki že, ko se rodijo, se smejijo.

Jaka Bucalo, 3. g

Luna Ilievska, 2. b

DEŽELA SMEJANJA

Bile so zimske počitnice in bližal se je božič. Jaz sem se zelo veselila, ampak moja družina ni bila videti vesela. Ko je končno prišel božič, sem Božičku napisala pismo, da si želim vesel svet. Zdi se mi, da je Božiček to pismo narobe razumel, saj sem se naslednji dan zbudila v neki čudni deželi, kjer so se vsi smejali. Ampak ko so videli, da se ne smejim, so me peljali h kralju. Na začetku je mislil, da sem iz dežele žalosti, potem pa, ko je videl, da sem začudena, ni več vedel. Povedala sem mu, kaj se je zgodilo od začetka do konca, on pa mi je povedal, da so v deželi žalosti hudobni ljudje in da hočejo uničiti veselje. Prosili so me za pomoč, saj se lahko pretvarjam, da sem žalostna. Želela sem si samo, da bi mi pomagali oditi nazaj domov. Takoj smo se zmenili in se vrnila. Ko sem prišla domov, je bilo tam vse temno in žalostno. Nato sem prišla do kralja žalosti in ga vprašala, zakaj je tako žalosten. Odgovoril je, da je žalosten, ker mu je mama pred desetimi leti padla v prepad. Razložila sem, da če bo vedno tako žalosten, nikoli več ne bo užival, in vprašala sem ga, če bi se dežela žalosti in dežela smejanja združili. Malo je premislil, nato pa je rekel, da imam prav in da se lahko združita in tako je postala vesela dežela. Po obljubi so mi pomagali najti dom. Doma so bili vsi veseli, da so me videli in ker dežela žalosti več ne obstaja, smo ostali vsi srečni do konca svojih dni.

Neja Bogataj, 5. a

Učenci in učenke 3. b

DEŽELA SMEJANJA V deželi smejanja, ki sem jo poimenovala Hihitalnica, se je zgodilo kar nekaj norih stvari. Hihitalnica je malo mesto, sestavljeno iz smajli trgovin, smajli ljudi in rastlin, kot so smajlica, veselka, smešoroža, veselka in nekaj drugih s smešnimi imeni. Imajo pa tudi najbolj nore živali. Lvela je po njihovem čebela, miš je smiška in svinec je svizec. V Hihitalnico se odpraviš takrat, ko si noro žalosten. Vse te živali in rastline žalost ozdravijo.

Vse se je začelo doma. Skregala sem se s svojo najboljšo prijateljico. Takrat sem bila res žalostna. Gledala sem televizijo in sem zagledala napis o Hihitalnici. Videla sem, da so razkrili pot do Hihitalnice. Pisalo je tudi, da se tja odpravimo, kadar smo res žalostni, torej sem si rekla, da se bom odpravila v Hihitalnico. Sledila sem vsem navodilom, kako priti do tja. Ko sem prišla tja, so se res vsi smejali. Iskala sem rožo, ki me bo ozdravila. Začela sem spraševati domačine o tej roži. Predlagali so mi hihitasmilečo. Iskali smo jo dolgo časa in jo tudi našli. Navodila za uporabo: poješ rožo in spiješ kozarec vode. Nenamerno je v to deželo prišla tudi moja najboljša prijateljica, saj je bila tudi ona žalostna. Tudi ona je pojedla rožo in spet postala vesela. Vse je bilo odlično, dokler se prebivalstvo ni nehalo smejati. Povedali so mi, da obstaja roža, ki je zelo redka. Z najboljšo prijateljico sva jo začeli iskati, a je nisva našli. Ugotovila sem, da ni rože, ki bi to pozdravila, ampak se moraš samo nasmehniti. In prebivalstvo se je do konca svojih dni smejalo.

Eva Črešnar Debeljak, 5. a

IZŠTEVANKA

En, dva, tri, skrijte se vsi.
Upam, da ste vsi skriti,
ker Anže hitro prihiti,
te najde in te gre pofočkati,
zato le eno hitro zmoli.

Anže Plut, 9. č

PEHTA

Hip, hop in poskok,
pridi, pridi, ti otrok.
Žiga, žaga, mačja zgaga,
naj ustavi se ta vaga.
Križ, kraž, huda Pehta,
išče tebe, da te stehta,
pride, steče, nič ne reče
in te za lase povleče.

Alina Koban, 9. c

IZŠTEVANKA

Bum bum, bam bam,

kdor poskoči, ta ga poči.
Ta ga poči, kdor pa ne,
ta teče, 1, 2, 3, to si ti!

Jan Markun, 9. a

Veseli ljudje poznajo smeh,
tudi veter v laseh.
V glavi nosijo same šale
in smeha polne košare.

Pika Marin Debeljak, 3. g

VETER

Štiri miši, pet podgan,
danes je pa res lep dan.
Priden, miren, pisan cviren,
potem pa pride veter silen.
Ta porednež izbere te,
da mi tečemo še dlje.

Žana Kralj Druškovič, 9. č

NONSENSE

Zbudila sem se zjutraj,
padla sem do kuhinje,
pojedel me je kruh,
na koncu je spet bil čas za spanje.

Gjyla Daka, 9. b

Karla Prlja, 7. č

SMEJALNA DEŽELA

Nekega lepega sončnega dne sem se sprehajal v gozdu. Po dolgi hoji sem kar naenkrat padel v luknjo in se znašel v deželi smejanja, kjer je vladal vladar in imel svojo palačo. Vsi, ki so živeli v tej deželi, so se neprestano smejali. To niso bili navadni ljudje. Bili so pol človek in pol žival. Vladar je imel glavo človeka in trup medveda. Tudi smeh so imeli od različnih živali. Hiše so imeli v obliki velikanskih gob. Po nekaj urah hoje po deželi smejanja sem se znašel pred velikansko gobo, ki so jo sestavljale manjše gobe. V tej velikanki je živel vladar. Ko sem vstopil, so se tudi tu vsi smejali, saj se je imenovala Smejalna palača. Ko sem prispel do vladarja, sem ga vprašal, kako sem se znašel tu. Odgovo- ril je, da v to deželo lahko pridejo samo posebni ljudje. Ljudje z dobrim in čistim srcem ter iskrenostjo. Bil sem počaščen. Bližal se je čas večerje, zato me je povabil, naj se mu pridružim. Povabilo sem z veseljem sprejel. Po končani večerji sem se mu zahvalil za prijetno druženje in ga vprašal za pot domov. Vladar me je z veseljem pospremil do velikanske luknje, v katero sem skočil, in kot bi mignil, sem se zna- šel sredi domačega gozda. Odpravil sem se domov. Bilo je že temno. Ko sem prišel domov, sem svojo neverjetno dogodivščino povedal svoji družini. Brat in sestra sta bila tako navdušena nad mojo zgodbo, da sta me prosila, če gresta lahko jutri z menoj. Obljubil sem jima, da ju bom peljal v gozd.

May Laussegger, 5. b

DEŽELA SMEJANJA

Živel sem v deželi Joka in tam je bila cela dežela žalosti, joka in drugih žalostnih stvari. Nekega dolgočasnega dne je k meni priletel kačji pastir. Na krilih je imel majhno pismo. Odprl sem ga in v njem je bilo povabilo v deželo Smejanja. Naprej nisem vedel, kaj naj naredim. Potem pa sem se odločil, da grem pogledat, če je boljša od te dežele. Ko sem po dolgi poti končno prišel v deželo Smejanja, najprej nisem vedel, kje je kaj. Potem sem vprašal neko zelo srečno gospo, kje je kralj. Rekla je, da moram iti naravnost in da bom videl kraljestvo. Ko sem prišel do kraljestva, sem vedel, da je bila prava odločitev. Prišel sem v kraljestvo in na prestolu sem videl kralja z zlato palico in diamantno zlato krono. Sprejel me je in takrat sem bil tako vesel kot takrat, ko sem dobil novo igračo za rojstni dan. Hotel sem se preseliti, a sem se moral najprej vrniti v svojo staro deželo. Hotel sem naskrivaj vzeti svoje stvari. Ampak vedel sem, da bo to zelo težko, saj če bi me kdo videl, bi me prisilil, da ostanem v deželi Joka. Spet sem moral po tej dolgi poti do dežele Joka po svoje stvari. Takoj ko sem prišel, me je videl podpredsednik, gospod Frank Lašti. Moral sem mu povedati, kje sem bil. V bistvu sem mu moral povedati vse. Zaprli so me v ječo in vedel sem, da se ne bom mogel preseliti. Ampak imam srečo, da imam prijatelja po imenu Hugo in tudi on je hotel oditi iz te dežele. On je vzel svoje in moje stvari, ker je vedel, da tudi jaz hočem iz te dežele. Rešil me je in sva pobegnila. Šla sva po isti poti. Prišla sva v deželo Smejanja. Vsi so naju lepo sprejeli, tudi kralj je lepo sprejel Huga in tam sva se počutila veliko bolje kot v deželi Joka.

Kris Žnidaršič, 5. a

Učenci in učenke 5. a

DEŽELA SMEJANJA

Nekega dne sem se odpravil v gozd po drva. Ko sem nabiral in nabiral, sem zaslišal čuden zvok, pogledal sem, a nisem opazil nič. Spet sem začel nabirati drva, ko sem kar naenkrat opazil zajca, ki se je smejal. Hotel sem ga pobožati, ampak mi je zbežal. Spustil sem drva in stekel za njim. Tekel sem in tekel in kar naenkrat se je zajec ustavil. Pogledal me je in nato izginil za drevesom, ki je bilo tako razvejano, da niti en žarek sonca ni prodrl skozi veje. Stopil sem za drevo in se vprašal, kam bi zajec lahko izginil. Nato so se tla pod mojimi nogami kar naenkrat udrla in padel sem v tunel, ki mu nisi videl konca. Padal sem in padal, ko sem se kar naenkrat znašel na blazini sredi nekakšne palače. Zagledal sem ljudi in kralja, ki je imel v roki zajca, ki sem ga lovil še pred petimi minutami. Vsi so se smejali. Kralj mi je rekel, da sem v deželi smejanja. Vprašal sem ga, kako naj pridem od tod, a mi ni znal odgovoriti. Ko sem vprašal vaščane, so rekli, da pozna pot od tod samo zajec. Naslednji dan sem sklenil, da bom kralju ukradel zajca. Ko sem prišel v palačo, sem vzel zajca in konja ter zbežal. Ko sem prišel v hlev in se usedel na konja, je zajec rekel, da bo sam jahal. Začuden sem ga pogledal in mu prepustil konja. In je začel jahati. Tako me je po podzemnem tunelu pripeljal domov.

Patrik Šavija, 5. a

Učenci in učenke 5. a

DEŽELA SMEJANJA

V Deželi smejanja je vsak letni čas čaroben, ampak tam je najlepša zima. Takrat je v vasi toliko lučk, okraskov, snega, snežakov … Vsi pečejo piškote in pojejo pesmi. Lučke so tako svetle in lepe, da ponoči sploh ni tema. Bolj ko se približuje božič, lepše je. Decembra pridejo tudi zelo čarobne ptice: mehke sne- žinkaste pesniške race. Te ptice so tako mehke in prijazne. Pustijo se ti božati in zelo rade imajo mir in poezijo. Štiriindvajsetega decembra, na božični večer, se vsi zberejo pod jelko in pojejo pesmi. Nato gre- do domov in z družino spečejo piškote. V tem zimskem času je vse zasneženo, ker je ta vas pod gorami. Vsi gradijo snežake, se kepajo in sankajo. Za novo leto priredijo ogromno zabavo z ognjemeti, okusno slastno hrano, plesom in petjem. Ko pride pomlad, vsi posadijo rože, sadje, zelenjavo, vse je zeleno. Rože so pri vsaki hiši. Vse lepo diši in čebele so povsod. Takrat pridejo barvno pernate sinice. Te ptice imajo perje na krilih živih barv. So ptice selivke tako kot mehke snežinkaste pernate race, samo da te pri- dejo le spomladi. Tam imajo tudi posebno vrsto psa, imenuje se rjavi puhasti dolgodlaki haski. Njim pozi- mi zraste zelo veliko dlake, poleti jim pa odpade. Poleti je kar veliko turistov in vsi bi radi šli v gore. Te go- re se imenujejo Desetglavi vrhovi. Vsaka glava ima svoje ime: Trob, Sag, Križ, Ava, Domdim, Kozmos, Dingalaja, Triš, Alicija in najvišja glava Smeh. Vsaka glava ima svoj obraz in zato privabijo toliko turistov. Jeseni pa vse rjavi, se rdeči, je že oranžno ali pa rumeno. Takrat sem pride še ena ptica: rdeče-oranžni kos, ki je zelo plašen. Ampak jesen se hitro konča, saj v gorah zima pride zgodaj, odide pa pozno. Kako vse to vem? Ker sem že bila tam, v deželi smejanja.

Zarja Bešter, 5. a

V sanjah, kjer resničnost se prepleta s fantazij

(iz pesmi Fantazija, Izabela Savanović, 9. c)

FANTAZIJA

V sanjah svet se skriva, tiho spi,
kjer vse je mogoče, vse se zgodi.
V sanjah, kjer srce se svobodno odpre.

Sanje so kot zvezde, sijejo v noč,
kot svetilnik v temi svetijo moč.
V njih se skrivajo naše skrite želje.

Sanjaj, prijatelj, sanjaj brez strahu,
sanje so tvoje, so tvoja pravljica.
V sanjah, kjer resničnost se prepleta s fantazijo.

Izabela Savanović, 9. c

Anjeza Krasniqi, 1. t

LISTI KNJIGE

Za listom je še en list.
Za še enim listom je še en list.
Ves popisan.

Za popisanim listom je
najbolj popisan list.
Za najbolj popisanim listom
je knjiga velika.

Za veliko knjigo
je majhna knjiga.
Za majhno knjigo
je ocena.
Velika petka.

Nataša Ljubičić, 5. a

Maša Vehovec Brajer, 5. a

OBUPNE KNJIGE

Za še enim listom je še en list.
Za še enim listom je še en list.
Ves popisan in porisan.
Obrnem stran, še vedno popisana.
Jo še enkrat obrnem, še več pisanja.
In berem eno stran.
In dve strani.
In tri strani.
In štiri strani.
Dokler ne zmanjka strani.
Za to knjigo je še ena knjiga.
To preberem in je za njo večja knjiga.
Za njo še večja.
In za njo tako velika knjiga, da obupam.
Ker ta knjiga je bila največja knjiga.

Neja Bogataj, 5. a

VSEVEDE BESEDE

Za listom je še en list.
Za še enim listom je še en list.
Ves popisan in porisan,
mi sporočil je, da je pisan.
Za pisanim listom je listek. Manjši.
Za manjšim listkom je še manjši listek.
Skrival je besede,
ki so vsevede.

Tevž Humar, 5. a

Ana in Julija, 5. g

MALA MORSKA DEKLICA ODPELJE PRINCA V PODVODNO KRALJESTVO

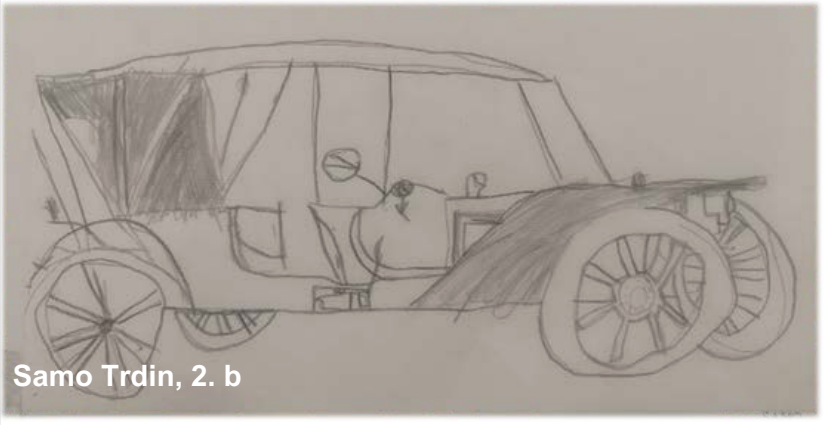
A mala morska deklica je hotela princa obdržati zase, odpeljala ga je v podvodno kraljestvo. Med potjo do kraljestva je zagledala majhen prstan, ki se je svetil, da bi ga lahko videli z obale. Spustila je princa in hi- tro pohitela po prstan, ogledovala si ga je vsaj pol ure. Spomnila se je, da mora princa odpeljati v kraljes- tvo. Odpeljala ga je in ga v kraljestvu položila v podvodno krsto. Hitro je odhitela domov, oče jo je opozo- ril, da tako pozno ne sme več priti domov. Pogovorila sta se, pojedla je in šla spat. Zjutraj je mala morska deklica pojedla zajtrk, očetu je rekla, da gre malo plavat. Oče je odgovoril, da ne sme biti pozno doma, saj ve, da v morju ni malo prostora in da se lahko izgubi. Odšla je do prstana. Ko je prišla do prstana, ga je skušala vzeti. Videla ga je zakopanega v skali, zagledala je srednje velik kamen. Vedela je, da če bo tol- kla po njem, da ga lahko razbije. V steno je tolkla počasi, naenkrat prstana ni bilo več. Ko je videla, da pr- stana ni več, je odšla domov. Domov je prišla vsa objokana. Naenkrat je v krsti zaslišala čuden zvok kaš- lja. Prestrašeno je odprla krsto in princ se je spremenil v morskega dečka. Bila je vesela, ker je dobila fan- ta. Naslednji dan sta se poročila in postala mož in žena. Dobila sta otroka in živeli so do konca svojih dni.

Triny Musić, 5. a

IZGINULA ČOKOLADA

Včeraj sem prišla domov in me je premamila čokolada. Odlo- žila sem torbo in noge so me kar same odnesle v kuhinjo. Ro- ke so segle po ročaju in odprle predal. Oči so iskale čokolado. Ko so jo našle, so roke segle po njej in odlomile eno vrstico. Oči so hitro pogledale, če je kdo tu. Noge so me hitro odnesle v sobo. Možgani so premišljevali, ali je prav, kar delajo roke in noge. A roke jih niso poslušale, odlomile so prvi košček in ga nesle v usta. Mami je v tistem hipu odprla vrata v stanovanje. Roke so hitro potisnile v usta še ostale koščke čokolade. Jezik je moral hitro vse koščke polizati, da je občutil sladkobo. Mami je odprla vra- ta sobe in vstopila. Noge sploh niso razmišljale, ampak so me kar se da hitro odnesle na balkon. Jezik je polizal čokolado in nato sem jo pogoltnila. Jezik je nato sam začel govoriti, da sem odšla na balkon, da sem se pogovarjala s sosedom. Nato so me moje noge odnesle v dnevno sobo. Tam so moje roke segle po hladilniku. Nato se mi je zazdelo, da bi bilo prav, da kupim novo čokolado. Z mami sva odšli v trgovino in v voziček sem poleg sadja in zelenjave vrgla še čokolado. Doma so mo- je roke skrbno pospravile celo čokolado nazaj v predal.

Brina Slavec, 5. g

Samo Trdin, 2. b

Tinkara Bajželj, 5. t

VESOLJEC

Kadar ga dolžnosti lovijo,
njegove misli vsepovprek bežijo,
in kadar se naokrog podi,
obraz se mu zlato smeji.

On vedno sam zgodbe piše,
nato na obrazu se nasmeh mu nariše,
a čeprav ta zgodba je srečna,
sreča nikoli ni večna.

Ko pa vesoljec pristane,
le normalen Zemljan postane
in tako vse sanje odletijo
skupaj s čudovito domišljijo.

Matjaž Žvan, 5. a

KOLAČEK COFKO

Nekoč je živel majhen in sladek kolaček, ki mu je bilo ime Cofko. Ta kolaček je bil zelo rad v naravi. Ampak podnevi v naravi ni mogel biti, ker bi ga lahko kdo videl, zato je ven hodil ponoči. Domoval je v luknji velike zgradbe v mestu, ki je bila blizu parka. Ta park je bil zanj su- per, ker je bil tudi razsvetljen. Vsak dan je hodil po njem in skakal po klopcah. Skoraj vsak dan so tam letali netopirji. Vedno, ko je šel na sprehod, se je prej prepričal, da tam ni nikogar. Če pa ga slučajno ni videl, se je potem, ko ga je zagledal, skril v travo in počakal, da je odšel. In tako je šel neki večer spet na sprehod, ko je zaslišal čudne zvoke. Mislil je, da je to normalno, saj je živel v mestu. Ampak zvok je postajal vse glasnejši. Začelo ga je skrbeti, kaj je to. Raje se je skril v travo, ampak tam se ni počutil varno. Splezal je na neko drevo. Takrat pa je zagledal na stotine psov, ki so hitro tekli proti njemu. Mačka na drugi strani parka je dobila živčni zlom zaradi prevelikega števila psov. Če je videla enega, je bil še v redu, več psov pa je bil problem. Mačka se je začela vrteti in tekati naokoli. Psi so prišli pod drevo in lajali. Cofku je bilo to preveč. Skočil je na najmanjšega psa in ga zajahal. Pes se je tako prestrašil, da je začel teči zelo hitro. Ostali psi so začeli teči za njima in poskušali dobiti jagodo na Cofku. Cofko je bil pameten, začel je psa vleči za uhlje, da ga je nekako usmerjal. Tako ga je pripeljal toč- no do luknje, skočil je s psa in stekel v luknjo, pes pa se je zaletel v zgradbo tako kot drugi. Cofko se je skrival v luknji. Psi do njega niso mogli priti, ker je bila luknja premajhna in psom se je vrtelo zaradi trka v zgradbo. Tako je preprosto rešil sebe in ubogo mačko, ki se je še kar vrtela. Ko so psi prišli k sebi, so raje pobegnili in se nikoli več niso vrnili. Cofko pa je obdržal svojo jagodo.

Jonas Jokić, 5. g

Učenci in učenke 2. g

OSUMLJENI TAT

V nedeljo popoldan sem bil doma. Zaželel sem si čokolade. Spomnil sem se, da jo je mami tri dni nazaj kupila. Razmišljal sem, kako bi prišel do čokolade. Noge so me po razmisleku odvedle v shrambo, kjer so roke odprle oma- ro, v kateri je bila pospravljena čokolada. Roke so prijele čokolado in jo zatlačile v hlačni žep. Noge so kolikor hitro in tiho tekle proti moji sobi z menoj vred. Roke so se stegnile in odklenile sobo, v kateri so me noge in roke skrile v omaro. Jaz sem se čudil, kaj roke in noge delajo z menoj. Roke so prijele čokolado in jo hotele odpreti, ampak jim ni uspelo. Odprle so omaro in me skupaj z nogami odnesle do pisalne mize. Pograbile so škarje in spet odnesle v omaro. Tam so roke prijele čokolado in jo s po- močjo škarij odprle. Prijele so košček čokolade in mi ga vtaknile v usta. Usta so pojedla čokolado. Ušesa so napeto poslušala. In ko je prišla domov mama, je ugotovila, da ni čokolade. Povedal sem ji, da sem jo jaz pojedel, se ji opravičil in ji naslednji dan prinesel novo čo- kolado.

Vid Benedičič, 7. b

Jakob Vevar, 5. g

LOV NA BONBONE

Včeraj, ko sem prišla domov, sem se odločila ukrasti bonbone bratu Mihu, ker ga ni bilo doma. Roke so odprle bel pokrov škatle ter vzele pisane sladkokisle bonbone Haribo. Noge so kar same od se- be stekle v mojo sobo in roke so zaprle vrata in jih zaklenile. Previdno so odprle pisano sladkokisle bonbone in jih počasi tlačile v usta. Ko je nekdo pozvonil, so roke odklenile vrata sobe in šle pogledat, kdo je. Ugotovila sem, da je bil moj brat Miha. Videl me je z vrečko bonbonov. Takoj je šel pogledat, če je njegova. Ugotovil je, da so bonboni njegovi. Rekel mi je, naj mu kupim nove bonbone in se mu opravičim. Naslednji dan sem šla v trgovino po nove bonbone, ki so bili točno takšni kot prejšnji. Ko sem prišla domov, sem mu jih dala in se mu opravičila. Sprejel je opravičilo, vendar mi je rekel, naj se to ne ponovi več. Vesela pa sem bila, da se mu nisem zla- gala ali prikrivala kraje.

Julija Fojkar, 5. g

PAMETNI DEČEK

Nekoč je živel deček, ki je bil zelo pameten. Imel je dva starejša brata, ki sta bila nesramna do njega. Nekoč je šel mlajši brat na goro, ki je bila blizu njegove koče. A pozabil je ugasniti peč in hiša se mu je zažgala. Ko je deček prišel domov, je bil samo še prah. Pobral je prah in ga dal v mošnjiček ter odšel. Prišel je do stare hiše in dal mošnjiček stari gospe, ki je živela v njej. Starka je slišala, da če odpre moš- njiček, se bodo dragulji v njem spremenili v prah. A starka je odprla mošnjiček in v njem je bil prah. Hitro je napolnila mošnjiček z novimi dragulji. Ko se je deček vrnil, je dobil nazaj mošnjiček. Ko je pogledal, je videl v njem same dragulje in si kupil novo hišo. Ko sta brata to videla, sta si zažgala hiši in ta prah sta dala starki. Ko sta prišla nazaj po prah, nista dobila nič notri.

Matic Sever, 4. t

Lena Bizovičar, 2. b

IZGUBLJEN V GOZDU

Nekega dne se je Jaka odpravil v gozd. Ni našel izhoda, nakar je nale- tel na pot. Sprehajal se je do 16. ure. Zagledal je potok, zraven pa lov- ca. Lovca ni hotel motiti ter povprašati o izhodu. Čez nekaj trenutkov, ko je po dolgi hoji prišel na jaso, je zagledal neko čudno žival. Začela se je oglašati kot ovca, BEEE BEEE. Ampak to ni bila ovca, bil je kozel. Ko je zagledal Jaka, je takoj stekel stran. Od takrat naprej je Jaka samo zanimalo, koliko je ura, da ne bi zamudil domov. Po glavi mu je ves čas rojilo vprašanje. Zakaj si zamudil? Dobil boš kazen! Nato se je ves pre- poten zbudil ter si oddahnil.

France Dolenec, 4. t

VEZALKA

Vezalka je z drugimi rezanci ponosno čakala, da jo skuhajo v juhi in da pri- de na porcelanast krožnik z zlatim robom. Želela se je pogovarjati z rezan- ci, vendar so molčali. Počasi ji je postalo dolgčas, zato se je pričela zvijati po kozarcu. Uspelo ji je premakniti pokrov kozarca, tako da se je ta odprl in skočila je iz kozarca. Vsa vesela je šla v svet. Ko je lazila po svetu, se je spomnila na hrano. A ko je to rekla, je priletel kos in jo zgrabil in odnesel. Nesel jo je h kosovki, a ona je rekla, da ji ni všeč. Vezalka je pobegnila. Srečala je vezalko. A ta je bil lep in močan, zato je rekla, če se poročita. On je privolil in imela sta svoj ljubi dom v čevlju, kozarcu in pod kosovim gnezdom.

Tobija Mivšek, 4. t

Brina Slavec, 5. g

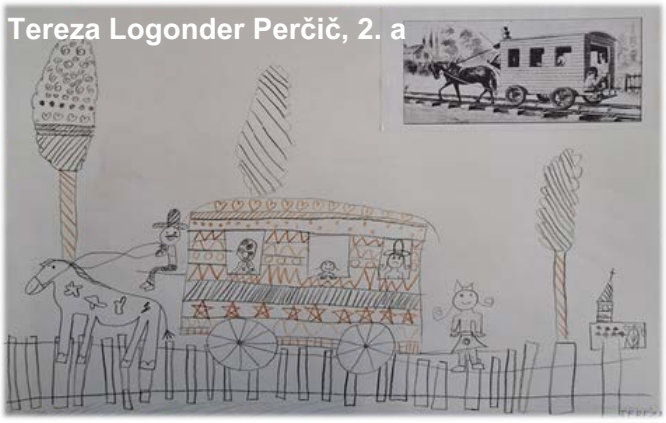
NADALJEVANJE PESMI GALJOT

Prišel je sred morja,
kamor ga je ladja nesla,
tam rekel je: »Poslavljam se od vas.«
Nato skočil je v vodo in potonil pod gladino.

Nato odnesel ga je tok
na obalo sred morja širocega,
tam srečal je ženo in moža,
ki živela sta v kolibi sred gozda
in dobro se imela.

Nato rekel je: »Ostajam pri vas.«
Zatem zapihal veter je hladan,
hudo močan, a Galjot srečen, brez skrbi
na otoku še zdaj živi.

Živa Ušaj, 8. b

Tereza Logonder Perčič, 2. a

NADALJEVANJE PESMI GALJOT

Ko ena noč je mimo šla,
Galjot premisli se,
vrne k svoji družini se,
a malo strah ga je.
Parkira svojo galejico
in peš odpravi se.
Ko pot do doma pripelje ga,
skoz' okno žena gleda ga.
Začudena, presenečena dol je tekala.
Verjela svojim ni očem,
da živ in zdrav se vrnil je.
V objemu skupaj ugotovila sta,
da več ne bosta se razšla.
Otroka sta vesela bila,
ker očka prišel je nazaj.
Do konca skupaj so živeli,
dokler smrt jih ni razšla.

Tara Sodnik, 8. a

SKRIVNOST

Črna kakor oglje,
bela kakor sneg,
čista kot milina
z vsakim pomenom besed.

Vedno je tiho in posluša,
ko pa pride, kaos preizkuša.
Lahko bo jok, stok in kričanje
ali pa smrtno obžalovanje?

Nima dolge dobe,
ne vemo, lepa ali ne.
Če zaupana ti je,
le obdrži jo, a, pozor, zase le.

Glej, da izpred oči ti ne bo ušla.
Upam, da ugotovil si, kakšno poimenovanje ima,
saj vsak jo pozna in ima
in pobega nima nazaj.

Ko pa misliš, da je ni,
ho, ho, kako motiš se šele ti.
Vedno je prisotna, saj je ena in edina:
SKRIVNOST, ki varna nikoli ni.

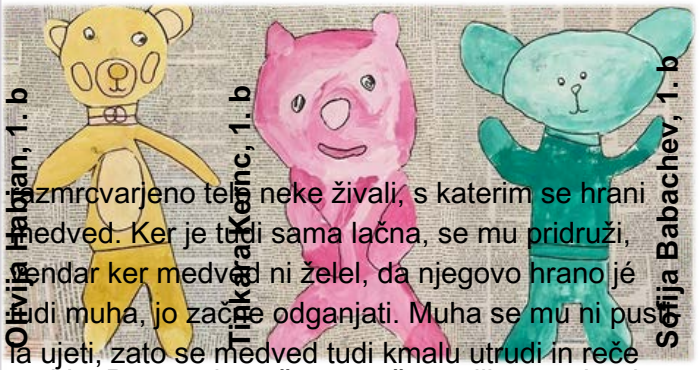
Lia Arh, 8. b

Učenci in učenke 3. g

~ Živali nam olepšajo svet, kajne? ~

(iz pesmi Živali, Lina Dolinar, 9. b)

MEDVED IN LISICA

Medved je bil zelo lačen in zato se je odpravil jest. Ko je prišel do drevesa, je rekel, da mora pojesti sebi nasmehne in odleti. Naslednji dan muhe ni na panj, ki je visel na njem. Splezal je gor in pojedel spregled in medved je tudi ni dočakal, saj je bila to malo medu. Nato je videl lisico, da ga opazuje. Re-muha enodnevnica.

kel ji je, da je ostanek medu njegov in naj si ga ne **Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.**

drzne pojesti. Medved je odšel.

Vedel je, da je lisica zvita in da mu bo ukradla med. Medved se je odločil, da bo naredil past za lisico. Zjutraj se je medved odpravil naredit past. Delal jo je cel dan in vedel, da mu bo lisica pojedla med zvečer, ko bo on že spal. Ko jo je naredil, je šel spat. Ponoči je medved postal lačen in se je odpravil jest. Ampak, ker je bil zelo zaspan, je pozabil na past. Medved se je ujel v svojo past in se hudo ranil. Tako je umrl.

Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.

Vid Benedičič, 7. b

OSEL IN KRČMAR

Bil je krčmar pes. Njegova krčma se je imenovala Pr' Psu. Nekega dne pride osel. Ta je bil zelo len in neskrben. Povsod je za seboj puščal umazanijo. V vat seno. Kmalu je krčmi Pr' Psu je naročil najprestižnejšo sobo. Rekel je, da bo tam ostal vsaj 3 dni. Kmalu je odšel v sobo in se nastanil. Naročil je sobno strežbo, saj je bil že zelo lačen. Tako je bilo vsak dan zapored. Ko je osel odšel, se je psu čudno zdelo, da je čistilke vedno zavrnil. Pes je odšel v sobo, kjer je bil spal ledom. Dela na njivi je bilo konec. Seno, ki so ga osel. Povsod je videl le smeti in napol pojedene pridelali, bodo jedli čez zimo. Leni prašiček je segel ostanke hrane. Pes je takoj poklical policijo, ki je po senu, a so ga ostali zrinili stran in mu niso pustili osla odpeljala v zapor. Poleg tega je moral osel še narediti niti grižljaja, ker jim ni pomagal pri delu in to pospraviti celo sobo.

Tam kjer osel leži, tam dlako pusti.

Pavla Uranič, 7. c

MUHA ENODNEVNICA IN MEDVED

Nekega jutra je muha enodnevnica začela svoj prvi dan. Kmalu je postala lačna, zato odleti do bližnjega gozda, da si poišče kaj za pod zob. Na tleh zagleda razmrcvarjeno telo neke živali, s katerim se hrani medved. Ker je tudi sama lačna, se mu pridruži, vendar ker medved ni želel, da njegovo hrano jé tudi muha, jo začne odganjati. Muha se mu ni pustila ujeti, zato se medved tudi kmalu utrudi in reče muhi, da se je že preveč utrudila, vendar ti

LENI PRAŠIČEK

Na kmetiji so se zbudili morski prašički. Vsi so hitro vstali in se uredili, razen enega, ki je bil zelo len, drug izgovor. Ostali so kmalu pred začetkom zime izvedeli za njegove izmišljene izgovore in so se odločili, da ga bodo kaznovali.

Naslednje jutro je bila kmetija obdana s snegom in mu je bila šola za naslednjič.

Kdor ne dela, naj ne je.

Žan Krese, 7. b

SRNJA DRUŽINA

V gozdu je živela prijazna srnja družina. Mama in oče sta imela lepo vzgojena otroka, ki sta se rada hecala. Nekega dne sta se spomnila novega heca.

Šla sta malo ven iz gozda in tam na vso moč zaklicala, da na travniku vidita volka, ki ju hoče požreti. Njun oče ju je slišal in pritekel na vso moč, ampak je ugotovil, da je bil to le hec. Čez nekaj časa sta se zopet pohecala. Tokrat sta šla ob potok. Tam sta tako kot zadnjič zaklicala, da vidita volka in da rabita pomoč. Njun oče je spet prišel in ugotovil, da je šlo znova za hec. Potem sta se sprehajala po gozdu in se igrala. Nato sta zagledala volka.

Klicala sta na pomoč, a vsi so mislili, da gre za hec. Volk ju je požrl.

Po toči zvoniti je prepozno.

Svit Debeljak, 7. b

LOVEC IN VOLK

Nekega dne je šel k potoku volk, da bi se odžejal, ker je bežal pred lovcem, ki ga je želel ujeti. Volk se je odločil, da se bo lovca enkrat za vselej znebil in mu na- pravil past. Sklenil je, da bo zatulil in pred tem lovcu napravil past, da bo lovec padel v potok, ki bo prekrit z grmovjem, ko ga bo ta lo- vil. In res, naslednji dan je volk zatulil kot še nikoli prej in prišel je lovec, da ga bo ulovil. A volk mu je ušel, lovec pa je krenil po drugi poti nazaj. Čez nekaj let, ko je lovec preminil, je šel stari volk pit k potočku. A kar naenkrat so se mu tla pod nogami udrla! Zgrmel je v potok in utonil, ker ga ni nihče nikoli ni naučil plavati. **Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.**

Tomaž Markovič, 5. t

Jakob Ovsenik, 5. t

Filip Meglič, 7. b

Anuar Shaqiri, 5. b

Eva Đukanović, 5. b

Iva Knapič Pušnik, 5. b

Voranc Čarman, 5. b

ZAJČEK IN LISICA

Ves žalosten je zajček hodil po gozdu in iskal mamico. Prišel je do deteljice, si obrisal solzice in jo pričel jesti. Mimo je prišla lisica: »Ooo … poglej, poglej zajček! Kaj pa ti tukaj čisto sam?«

»Iščem mamico. Ali si jo kaj videla?«

»Ne, nisem, lahko pa te povabim na še boljšo deteljico k meni domov.« Skuhala mu je korenčkov čaj, dala deteljico in se usedla zraven njega k peči. Pogovarjala sta se o vsem mogočem in povedala mu je tudi, da mora biti previden, saj so zajčki lisicam prava poslastica. A naj se ne boji, ker je ona že nekaj časa vegetarijanka. Tako je zajček pomirjen zaspal in ostal pri lisici celo zimo. Spomladi pa so se zajčki zopet srečali na robu gozda in med njimi je bila tudi mamica. Razveselila sta se drug drugega in zopet sta skupaj ska- kljala po širnih travnikih. **Vsak je svoje sreče kovač. Ne glej, kdo govori, temveč poslušaj, kaj govori. Prava sreča se le enkrat ponuja.**

Pia Pirc Ravnič, 7. a

VEVERICA IN ŽELOD

Nekega dne je veverica našla tako velik želod, da ga skoraj ni mogla spraviti v gobček. Nato je splezala na drevo, da bi ga lahko pojedla. Ampak ko ga je hotela pojesti, sta prileteli dve vrani. Veverica se je tako ustrašila, da ji je želod padel na tla. Potem je ena vrana zletela po želod. Spravila ga je v usta in počasi odletela stran. Nato je druga vrana zletela in se zaletela v njo, da bi ji iz kljuna padel želod. Ko ji je želod padel, je veverica to videla in stekla do želoda. Na koncu je veverica odšla v svoje duplo in ga tam pojedla. **Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.**

Gal Pleško, 7. b

Ian Franko, 5. a

Eva Đukanović, 5. b

Maša Gostiša, 5. b

MALI KRAP

V malem vaškem ribniku je živela majhna ribja družina. Ata krap, mama krap in sin krap. Majhnemu krapu je bilo v malem ribniku dolgčas. Njegove sanje so bile, da gre v veliko jezero, kjer je veliko prostora za skakanje in plavanje, a mu ata in mama krap nista dovolila. Neke noči se je po toku odpravil v jezero. Že naslednji dan so ga ujeli ribiči in se z njim slikali in si ga ogledovali. Nato so ga spustili nazaj v vodo. Kamorkoli je prišel, so ga odganjale druge ribe. Poleg tega se je moral izogibati ribiških trnkov. Proti večeru je prišel deček. Mali krap ga je prosil, če mu lahko pomaga. Deček ga je dal v kantico in ga odnesel nazaj v vaški ribnik. Zelo je bil vesel in nikoli več ni zapustil svojega doma. **Ljubo doma, kdor ga ima.**

Mark Hrgović, 7. b

Patrik Šavija, 5. a

Učenke in učenci 3. t

ZAJEC IN POLŽ

Bil je zajec, ki se je važil noč in dan, da je najhitrejši med vsemi živalmi v gozdu. Saj je bilo to tudi res. Vsako žival, s katero se je odločil tekmovati, je premagal. Vedno se je posmehoval drugim, ker niso bili tako hitri kot on. In nekega dne je srečal polža, ki mu je rekel: »Nehaj se važiti, zagotovo te premagam v teku na tisti hrib.« Zajec pa mu je odvrnil: »Prav, pa bova tekmovala. Prvi, ki pride na tisti hrib, zmaga.« Še tisti dan sta tekmovala. Ko sta začela, je zajec vodil in videl grm, se zleknil in zaspal, polž pa ga je prehitel. Ko se je zajec zbudil, je prehitel polža in spet videl grm ter zaspal. Ko pa se je tokrat zbudil, je bil polž že skoraj čez ciljno črto. Zajec je tekel, kolikor je le lahko, a ga ni ujel. Polž je prečkal ciljno črto in tako zmagal. Zajcu pa so se vsi smejali, ker je izgubil proti polžu.

Počasi se daleč pride. Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.

Sara Arnolj, 7. c

Anja Jamnik, 5. b

Rina Guta, 5. b

MAČKI IN MIŠ

Nekega dne sta se srečali mački in prva je rekla, da je na sosednji kmetiji prijazen gospod, ki daje mačkam mleko. Druga mačka je predlagala, da gresta tekmovat do gospoda, in tista, ki prva pride do kmetije, lahko popije mleko od obeh. Pogovor je slišala miš in rekla, če bi lahko tudi ona tekmovala. Mački sta se zasmejali na ves glas in se spraševali, kako naj bi ona tekmovala z njima, če so miši počasnejše od mačk. Čez nekaj časa sta rekli, naj bo. Takrat je miš rekla, da če zmaga ona, ne sme nobena mačka pojesti nobene miši v soseski, če pa zmagata mački, pa jo lahko pojesta za večerjo. Potem so poklicali sosedovega psa, da izvede štart, da bo pravično. Mački sta bili prepričani v svojo zmago in tekmovali med seboj. Med tekom sta se prepirali in se spotikali, miš pa je lepo stekla naprej in zmagala. Mački sta ostali brez mleka in tudi miši nista več smeli loviti v soseski. **Nauk te zgodbe je, kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.**

Jure Jalen, 7. a

BOB IN MIHA

Nekoč sta živeli dve kapibari. Bila sta samčka. Enemu je bilo ime Bob, drugemu pa Miha. Vsakič ko sta hotela iti iskat hrano, sta morala prečkati tri kilometre široko reko. Nista znala zelo dobro plavati, zato sta se zmenila z dvema krokodiloma, da ju peljeta čez reko. V zameno pa jima Bob in Miha dasta nekaj hrane. Nekega dne se je eden od krokodilov poškodoval. Am- pak kapibarama se je mudilo iti po hrano, ker se je že temnilo. Vedela sta, da se je en krokodil poškodoval, zato sta sklenila tekmovati do reke. Pripravila sta se in ko je prvi list padel z drevesa, sta štartala. Miha je šel po poti, po kateri sta hodila ponavadi, a Bob je na- šel bližjo pot. Srečala sta se skoraj na koncu. Bob je vodil, am- pak Miha ga je dohajal. Nakar se je Miha spotaknil in Bob je zmagal in prečkal reko s krokodilom. Na koncu je le Bob dal malo hrane še Mihu. **Kdor prvi pride, prvi melje.**

Saša Vujić, 7. b

MALA MIŠKA

V zaboju za igrače mala miška se igra
s sovico, ki vse zna.
Skupaj hodita na vaje,
se učita šteti, ja!
A zdaj je čas za spanje,
zato hitro zaspi, da te miš ne ulovi.

Maša Gostiša, 5. b

HITRI ZAJČEK PUHEK

Jaz sem zajček Puhek. Zdaj tečem iz mesta Jelka v mesto Flamingo. V mestu Jelka sem izgubil prijatelja in poleg še dom. Zdaj zagledam neko mesto. Začnem še hitreje teči. Čez nekaj časa pridem do mesta in ugotovim, da to ni me- sto Flamingo. Kmalu začnem teči naprej. Zmanjkuje mi moči. Zagledam malo mestece. Pred mestecem se ustavim in nadiham. Malo počakam in vstopim. Zagledam majhne hišice z rdečimi strehicami. Malo se razgledam naokoli in zagledam trgovinico. Grem do trgovinice in vstopim. V trgo- vinici zagledam mroža. Mrož me prijazno pozdravi. Vpraša me, kaj počnem tukaj, če sem zajec. Povem mu, da sem v mestu Jelka izgubil prijatelja in dom, zato sem prišel sem. Povem, da sem lačen. Mrož je prijazen in mi da korenje in solato. Hitro pojem korenje in sola- to. Ko pojem, se malo razgledam po trgovinici. Vidim, da imajo kar dobro ponudbo. Prosim, če lahko ku- pim še korenja in solate. Ko nakupim, se poslovim in grem ven na sprehod do apartmaja, kjer bom pre- nočil. Na poti do apartmaja srečam ribo. Riba mi reče, da sem zelo grd in da ne spadam v to mesto. Po- čutim se majhnega. Tiho sem in grem naprej. Čez nekaj minut pridem do apartmaja in v apartmaju zagle- dam delfina. Delfin mi pokaže, kje lahko prenočim. Naslednji dan se odpravim v mesto Flamingo. (odlomek)

Učenke in učenci 2. a

Ajda Jurančič in Ivana Norah Vogelnik, 4. a

PES

V zelenem gozdu obkrožen je svet,
tam pes prijatelj, ki spremlja me
skozi gozdne steze, travnike, reke,
pes junak, ki prinese sreče.

Zvesti lastnik, preprost in pravi,
z nežnim pogledom psu ljubezen izkazuje,
s svojim laježem, ki odmeva davi,
zvestoba njegova je največja vrednost.

Prečkamo gore, prečkamo reke,
skupaj stopamo neustrašno,
v njegovih očeh strah in pogum,
Pes, junak vedno boš.

Slava ga spremlja, pesem mu pojem,
pes moj, s tabo živim,
zvest prijatelj, ki ne zapusti.

Tea Štefe, 9. č

Julija Perčič, 6. b

Ema Komovec, 6. b

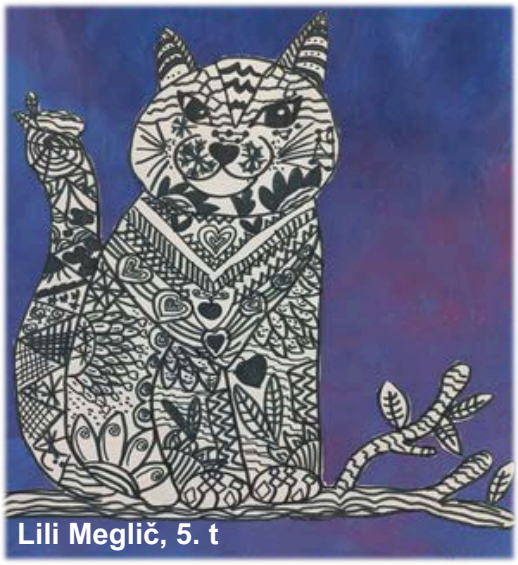

Viktor Štular, 6. b

Učenke in učenci 1. g

Jaka Bucalo, 3. g

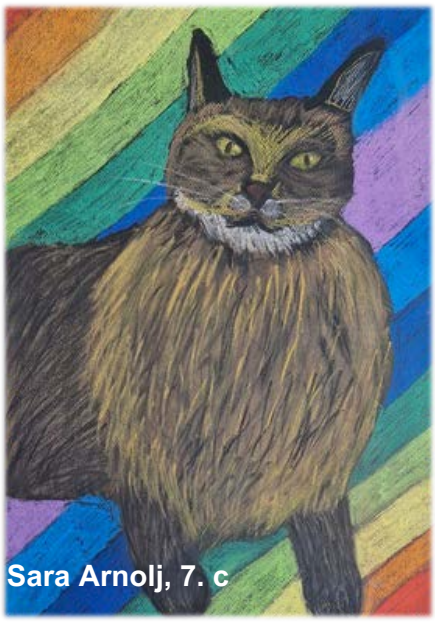

Lili Meglič, 5. t

Pika Marin Debeljak, 3. g

MUCA

Muca kosmata na pragu preži,
da miš ulovi.
In čaka in čaka
in se nič ne zgodi.
Že obupuje,
se ji spati mudi,
trebušček je prazen,
ji spati ne pusti,
še malo počaka,
se ji sreča nasmeji.
Mimo pridirja miš velikanka,
muca skoči,
se namuči,
za večerjo jo ulovi,
trebušček sedaj ji pusti,
da v mačje sanje odhiti.
Jernej Markič, 9. b

Maja Kokoravec, 7. c

Sara Arnolj, 7. c

Katja Naglič, 7. č

Jana Žvan, 7. c

MAČEK BINE

Bine je maček, ki v Kranju živi.
Vsak dan hodi na bazen
in na klopi ali pultu sladko spi.

On pozna skrivnosti vse,
ki na bazenu se gode.
Je scrkljan in negovan,
mi pa vsi veseli,
ko vsak dan ga vidimo tam.

Sigurno nas gleda, kako plavamo mi,
zato nam gre še bolje in še bolj leti.
Včasih skoz' šipo smrček tišči,
kot hotel bi reči:
»Tud' jaz plaval bi.«

Učenci in učenke 3. t

Mija Dolinar Ostojić, 7. č

MUCEK

Kam naš mucek je odšel?
Verjetno čez cesto
in potem naprej v mesto.
Čakam ga vsak dan,
da le vrne se nazaj k nam.

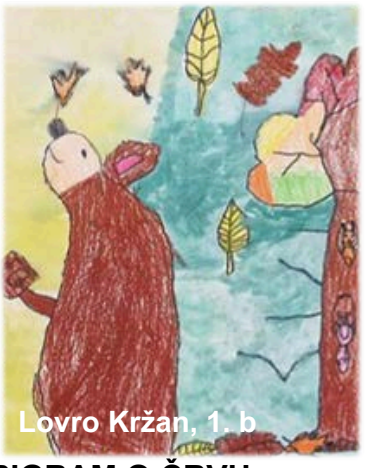
Kiara Tukara, 9. c

Ana Kernc, 7. a

Vlad Jovanović Vadan, 1. b

Zoe Trampuž, 1. b

Luka Stritar, 1. b

Lovro Kržan, 1. b

KMEČKA MIŠ

Kmečka miš se potika.
Ta miška zelo je tiha.
Maček nanjo jezno piha.
Ko gospodarica jo vidi,
prestrašeno vzklika.

Ana Baggia, 9. č

PIKA POKA

Pika poka pod goro leti
in nobenega se ne boji.

Prinaša nam dobrote in zlato,
ker prijazna je zelo.

Kaja Penšek, 9. a

EPIGRAM O ČRVU

Črva noben ne mara,
vsak ga prevara.
Samo deževnik ga mara!
Čeprav ga na 100 let okara,
nazadnje skupaj postaneta obara.

Maša Bogataj Ovsenar, 9. a

MEDVED IN ZAJEC

Medved in zajec sta dobra prijatelja. Medved opozori zajca: »Na polju so zrasle repe!« »Kaj si rekel?« Zajec je stekel na polje in pojedel vso repo. Potem je prišel kmet. »Kdo je pojedel vse repe?« Kmet zavpije: vidi zajca na robu polja in »Lump!« Zajec zbeži v gozd. Težko je tekel, ker je imel poln želodec. »Uh, malo grem počit.«

Žan Duplančič, 4. t

Lia Markelj, 2. a

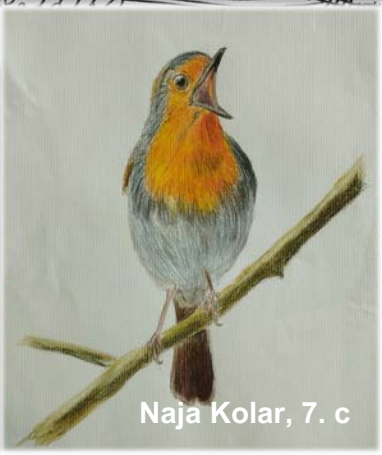
PTIČKI SE ŽENIJO

Ali veste, kdaj se ptički ženijo? Jaz pa vem, pa vam ne povem. Ali se ptički ženijo na gregorjevo? Ja! Pa začnimo z dogodivščino! Jaz sem ptiček Mark. Star sem 10 let in že imam punco. To je sinička Mia, ki je stara 10 let. Za gregorjevo sva vedno skupaj. Po navadi greva k Savi gledat prekrasne ladjice, ki so jih izdelali otroci. Res lepo!

Ela Kern, 4. t

Ana Zaplotnik, 5. g

Naja Kolar, 7. c

Učenci in učenke 8. b

PTIČKI

Ptice žvrgolijo,
se pomladi veselijo,
travniki so že zeleni,
z zvončki in trobenticami so okrašeni.
Bliža se gregorjevo,
ko se ptički ženijo.
Medvedki bodo kmalu vstali,
zajčki pa bodo po polju skakali.

Luka Žunić, 7. c

Učenci likovnega krožka

~ S soncem vse je kot iz pravljice ~

(iz pesmi Sonce, Maša Dobrin, 9. b)

ČUDEŽNA BOGOMOLKA

Učenci in učenke 1. a

Nekoč je živel deček šibkega in slabotnega telesa, zato so mu zlobni tovariši pogosto nagajali.
Napočil je dečkov rojstni dan. Doma je dobil prav lepa darila, toda v šoli so mu tovariši zanalašč v torbo podtaknili bogomolko, ki so jo našli na bližnjem polju. Mislili so, da se bo deček prestrašil ali spačil od gnusa, toda dečku so bile bogomolke najljubše živali. Tega, da je našel bogomolko v svoji torbi, se je zelo razveselil. Ker so imeli matematiko, katero poučuje zelo stroga učiteljica, je raje bogomolko do konca pouka skrbno skrival v svoji dlani. Moral je poslušati učiteljico, saj mu matematika ni šla ravno od rok. Ko je prišel domov, se je hitro zaprl v svojo sobo. Hitro kakor je mogel, je vzel bogomolko v svoje dlani, da bi si jo bolje ogledal. Tedaj pa mu je bogomolka rekla, da vse točno ve, kaj se mu dogaja. Na primer: da mu tovariši pogosto nagajajo, da mu matematika ne gre od rok in celo to mu je povedala, da so mu jo tovariši podtaknili z namenom, da bi se prestrašil. Tedaj mu je bogomolka zaupala majhno skrivnost. Povedala mu je, da bi lahko tudi velikana podrla na tla, da obvlada matematiko in da zna pisati v vseh jezikih. Ko je deček to slišal, je sam pri sebi pomislil, da je dobil najboljše darilo na svetu. Od tistega dne dalje je dečku šlo le še na bolje. Bogomolka je dobesedno pometla z zlobnimi tovariši (seveda, kadar so mu hoteli kaj slabega) in od takrat so se ga izogibali, kar mu je dobro delo. Naučila ga je tudi matematike, zato je imel od tistega dne naprej same petice, pa ne samo pri matematiki, tudi pri drugih predmetih.
Od takrat naprej je deček z bogomolko ob rami samo še užival svoje življenje.

Paskal Smolej, 6. a

Učenci in učenke 1. a

ČAROBNE GOBICE

Nekoč je v mali vasici živel mali deček, ki ni maral hrupa in se je od ponorelega sveta rad odmaknil v gozd, kjer je opazoval lepote narave. Deček je bil droben in nežen z malo prijatelji, zato se je v prostem času rad sprehajal po gozdu.
Nekega dne se je deček odpravil na sprehod v gozd po isti poti kot vsak dan. Ko je hodil, je zagledal dve nenavadni gobi, ki ju še nikoli ni videl, čeprav se je na gobe zelo dobro spoznal. Odločil se je, da gobi ne bo pojedel, zato se je odpravil domov. Naslednji dan se je ponovno odpravil na sprehod z željo, da bi gobi ponovno videl. Ko je prišel na mesto, je videl gobi, ki sta bili skoraj enkrat večji kot dan prej. Fant si je zamislil, da če jih poje, bo tudi sam zrasel. Odločil se je, da gobi odtrga in ju nese domov, kjer ju bo pojedel. Deček se je odpravil spat, ko je začutil močno bolečino v želodcu, a je vseeno zaspal. Ko se je zjutraj zbudil, se v ogledalu ni prepoznal, saj je čez noč zrasel kot gobe po dežju.
Ko so dečka zagledali ostali prebivalci vasi, so ga vprašali, kako je v tako kratkem času zrasel. Rekel jim je, da bo to ostala njegova skrivnost do konca življenja.

Tevž Trilar Bogataj, 6. a

Patrik Puhar, 5. g

Martina Sredić, 5. g

DVANAJST PALČKOV

Ko sem se zbudil, sem pogledal na koledar in sem videl, da je že jesen. Babica me je poslala nabirat gobe. Prvič jih nisem nabral skoraj nič. Vsak dan sem prinesel eno gobo več. Ko sem šel dvanajsti dan v gozd, sem nabral dvanajst gob in videl sem grm, ki se je tresel, kakor da ga zebe in ven je skočilo sedem palčkov, nato še trije in nato še dva palčka. Mislil sem, da jih je samo sedem, bilo pa jih je dvanajst. Čudno smo se gledali. Potem sem šel domov, mami nisem nič povedal. Naslednje jutro sem pojedel zajtrk in šel v gozd. Prišel sem do istega grmovja, iz katerega so skočili palčki. A tokrat jih ni bilo v grmu, videl sem jih, kako tudi oni nabirajo gobe. Sledil sem jim. Šli so do grma in skočili noter. Ko sem pogledal v grm, sem videl luknjo v tleh. Ravno dovolj majhen sem bil, da sem se spustil dol. Bilo je, kot da se peljem po dolgem toboganu. Ko sem prispel, sem videl zelo veliko delavnico. Tam ni bilo samo tistih dvanajst palčkov, ki sem jih videl prej. Zgledala je kot Božičkova delavnica. Potem sem zagledal nekega palčka, ki se je zataknil za tekoči trak. Hitro sem pritekel do njega in ga rešil. Zahvalil se je in delal svoje delo naprej. Domov me ni bilo osemnajst ur. Babica je bila jezna, ker nisem nabral nobene gobe. Potem je nekaj potrkalo na vrata. Odprl sem in pred vrati so bili trije palčki. Dali so mi kristalno kroglo, ker sem rešil tistega palčka. Povedali so mi, da je ta kristal čaroben, saj ko ga potreseš, se ti uresniči želja.

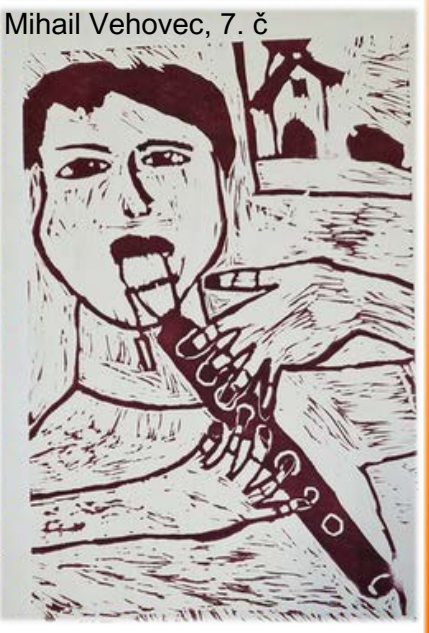
Blaž Štular, 6. a

VELIKAN IN ČUDEŽNA PIŠČALKA

Za devetimi gorami je stal velik grad, v katerem je živel velikan z velikim srcem. Neko jutro je prijazen velikan odprl grajska vrata in pred sabo zagledal majhno kartonasto škatlo, ovito v zlat ovojni papir. Velikan je z nasmehom objel škatlo in jo odnesel v grad. Iz kartonaste škatle je potegnil piščalko, ki je bila tako majhna, da jo je skoraj izgubil v svoji kosmati roki. S čarobno piščalko je velikan odkorakal v vas, da bi vaščanom pokazal svojo novo piščalko, ki jo je dobil brez razloga. Ko je velikan prišel v vas, je v njej srečal tri škrate, ki so se smejali in zabavali. Velikan je škrate povabil v svoj grad, saj je mislil, da so prijazni. Ko so zagledali piščalko, so skočili na prijaznega velikana in se odpravili v grad. V gradu so vsi pojedli kosilo, nato pa je velikan zadremal v svoji spalni sobi. Medtem pa so trije hudobni škratje brskali in iskali čudežno piščalko, ki je bila skrita v omari. Naslednji dan so škratje s čudežno piščalko pobegnili iz gradu nazaj v svojo vas. Ko se je velikan zbudil, ni videl nobenega škrata, zato je bil velikan žalosten. Želel je dobiti tudi svojo piščalko nazaj, vendar je nikjer ni bilo. Prijazni velikan se je zopet odpravil v vas, da bi mu hudobni škratje vrnili njegovo piščalko. Na poti v vas je velikan srečal veliko živali, ki so se mu predstavile in pridružile na njegovi poti. Skupaj so prispeli v vas in škratom vzeli čarobno piščalko. Živali so ga lepo vprašale, zakaj je velikanu ta čarobna piščalka tako pomembna, a velikan ni želel povedati, da ga spravlja v dobro voljo. Živali so prijaznemu velikanu izročile piščalko, ki so jo ukradle trem škratom. In tako so živeli vsi srečno do konca svojih dni.

Ana Dabić, 4. g

Ana Zaplotnik, 5. g

Mihail Vehovec, 7. č

ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekoč, pred davnimi časi, je živel otrok, ki je bil reven. Ni imel družine, sobe, igrač in postelje. Zato se je otrok odločil, da gre v širni svet. Hodil je čez devet gora in devet voda, ko je naenkrat srečal staro gospo. Gospa ga je vprašala, kam gre. Otrok ji je povedal, da išče hrano. Gospa mu je ponudila košček kruha. Otrok se ji je zahvalil in odkorakal naprej. Želel si je toplega doma, tople postelje, čistih oblačil ter veliko igrač. Hodil je in hodil, ko je naenkrat zagledal v daljavi kos papirja, poleg njega pa svinčnik. Otrok ni vedel, kaj je to. Usedel se je pod drevo in si narisal sedem stvari, ki si jih je najbolj želel. Narisal si je posteljo, oblačila, igrače, hišo, hrano, denar in eno punčko. Kar naenkrat so se stvari začele pred njim ustvarjati. Najprej se je ustvarila postelja, nato hiša ter vse stvari, ki jih je narisal.
Končno je otrok srečno živel do konca svojih dni. Rekel je tudi, da se v najmanjših stvareh najde sreča.

Kristijan Rozman, 6. a

Nina Mršić, 8. b

ČUDEŽNE CVETICE

Na kraju vasi je živel reven fant s svojo materjo. Bližala se je zima in delala sta zalogo kruha, mleka in ostalih živil. Nekega dne, ko sta hotela požeti pšenico, sta na travniku zagledala podgano. Mati jo je hotela spoditi stran in jo ubiti, vendar jo je fant ustavil, češ, saj ji nič noče in poleg vsega je travnik njen dom. Mati jo je pustila pri miru in začela žeti pšenico. Fant je že hotel oditi, vendar je zaslišal mirno, tiho cviljenje. Vrnil se je k podgani in ta mu je rekla, da ji je rešil življenje in hotela mu je vrniti uslugo. Dala mu je stekleni- co mleka in fant je bil zelo vesel, saj sta z mamo zdaj imela v zalogi eno steklenico več. Naslednji dan sta na travniku molzla krave, da bi imela več mleka. Nakar je krava, ki jo je molzla mati, nehala dajati mleko. Mati je rekla, da jo bo takoj jutri peljala v zakol, vendar fant jo je ustavil, češ, da jo bosta pozdravila in spet bo dajala mleko. Mati se je strinjala z njim. Ko je odšla k drugim kravam, je tudi krava, ki ni dajala mleka, dejala, da mu bo vrnila uslugo, saj ji je rešil življenje. Dala mu je hlebec od- ličnega kruha. Tudi tega je bil fant zelo vesel, saj sta v zalogi imela en hlebec kruha več. Zima je zdaj že prispela in dolina, v kateri sta živela, je bila vsa bela od snega. Ko je fant nekega dne šel na sprehod po gozdu, je videl risa, ki je hotel pojesti zajca. Spodil ga je stran in zajcu zakrpal rano, ki mu jo je ris napravil. Zajec mu je v zahvalo pokazal, kje leži travnik poln cvetic, ki te ozdravijo katere koli bolezni in zagotovijo dovolj hra- ne za cel mesec. Le vodo moraš zavreti in cvetne lističe kuhati v vodi približno sedem minut. Fant je odtrgal tri cvetice in se vrnil domov. Mati je bila zelo vesela njega in njegovih treh cvetic. S cveticami sta lepo preživela zimo in ni se jima bilo treba bati, da bi kdo umrl zaradi bolezni ali lakote.

Živa Bizovičar, 6. a

Hana Kete, 8. a

Lia Arh, 8. b

ČUDEŽNA PALICA

Nekoč pred davnimi, davnimi časi je živel nek deček, ki je živel na sredi travnika, na sredi ničesar. Okoli in okoli hiše je bil sam gozd. Deček je živel skupaj z mamo. Imel se je zelo dobro in njego- va mama je bila zelo smešna in dobrega srca. Deček in mama sta bila revna. Nekoč se je deček odpravil na delo in med pot- jo po gozdu je srečal volka. Deček je delal za gospodarja vol- kov. Hodil je po gozdu, dokler ni prišel do volkovega brloga. Začel je polagati drva in veje na brlog. Volkovi so mu pri opra- vilih pomagali. Volk je bil bolan, zato mu je deček pomagal zgraditi nov brlog, saj sam tega ni mogel. Deček je bil prijazen in dobrega srca, zato mu to ni bilo težko narediti. Nekoč pa mu je volk podal čudežno palico. Deček jo je želel, že odkar je slišal zanjo. Z dela je prišel ves utrujen domov in komaj je ča- kal, da se bo lahko spočil. Nekega dne je pričelo močno pihati in se je hujša nevihta pojavila v območju, kjer je živel deček. S pomočjo čudežne palice je rešil hišo, kjer sta živela skupaj z mamo in na nek način mu je volk rešil življenje. Skupaj z ma- mo sta s pomočjo čudežne palice pomagala tudi drugim, ki so potrebovali pomoč.

Nejc Košir, 6. c

Jerneja Škerjanc, 1. t

TRIJE ČAROBNI PREDMETI

Nekoč je zelo visoko v gorah živela zelo revna pastirska družina. Živeli so v stari kolibi in pozimi so se vedno tresli. V družini je bilo devet otrok. Sedem je bilo dečkov in dve deklici. Bili so zelo revni. Otroci so bili neprestano lačni. Očeta sploh ni bilo doma. Moral je iti služit v vas, da je lahko preživljal ženo in otroke. A bilo je premrzlo in trije otroci so zboleli in umrli. Najmlajša deklica je videla, da je hrane premalo in je ni dovolj za vse, zato se je odločila, da gre v svet. Vzela je vse svoje premoženje in se odpravila. Mati ji je za na pot spekla tri potice: orehovo, lešnikovo in čokoladno s kokosom. Porabila je zadnje zaloge. Deklica se je odpravila v dolino. V culici je nesla svoje imetje in potice. Do večera se je utrudila in legla na rob poti. Naslednje jutro jo je napodil neki možakar, ki mu ni bilo všeč, da leži tam. Prišla je v vas. Zagle- dala je utrujenega starca. Prosil jo je za hrano. Brez premišljevanje je segla v culo in mu dala orehovo potico. Starec se ji je zahvalil in ji podaril zlat medaljon. Ta naj bi ji prinašal srečo in ji pomagal najti pravo pot. Šla je naprej in prišla v drugo vas. Medaljon jo je popeljal do nekega polja. Tam je srečala nekega dečka. Tudi on jo je prosil za hrano. Dala mu je drugo, lešnikovo potico. Zahvalil se je in ji podaril ročno izrezlja- no piščal. Ta naj bi uspavala vsakega, ki bi ji želel kaj slabega. Prišla je v tretjo vas. Takrat je bila že zelo utrujena in lačna. Že je iz cule privlekla zadnjo, čokoladno-kokosovo potico, a v tistem trenutku je zagledala majhnega otroka. Videti je bil zelo lačen. Usmilila se ga je in mu dala zadnjo potico. Bil ji je zelo hvaležen in ji podaril škatlo, v kateri se vedno pojavi tisto, kar si zaželiš. Odpravila se je naprej. V gozdu so jo napadli gozdni škratje. Mislila je, da je to njen konec, ko se je spom- nila, da ima čarobno piščalko. Zaigrala je nanjo in škratje so utrujeni popadali po tleh. Zaželela si je doma. Medaljon ji je pokazal pot. Tretji dan je že bila doma. Vsi so je bili zelo veseli. Povedala jim je vse o svoji nenavadni dogodivščini. Ker so imeli čarobno škatlo, nikdar več niso bili lačni. Dobili so veliko odej in gro- mozanski kamin, s katerim so lahko ogrevali celo kolibo. Očetu ni bilo več treba služiti, zato se je vrnil do- mov. Še vedno srečno živijo v svoji kolibi visoko v gorah.

Zala Kristanc, 6. b

Bine Ovsenik, 5. t

Kaja Kuhar, 5. t

Tisa Ažbe, 5. t

MLINARJEV SIN IN ZAKLAD

Nekoč, pred davnimi časi, je živel kralj. Imel je lepo hčer, kraljično Tejo. Ob vznožju hriba, na katerem je stal grad, je bila majhna bajtica, v kateri je živel reven, a pameten fant, po imenu Grega. Ob bajtici je stal mlin, z mletjem pšenice se je Grega preživljal. Bil je mlinarjev sin in ko je oče umrl, mu je zapustil še majhno ogledalce in mu razložil: »Če ti bo kdaj kdo kaj hu- dega storil, mu samo nastavi ogledalce in takoj, ko se bo po- gledal vanj, bo okamnel.« Za nožek pa mu je razložil: »Ta nožek je čudežen, vse preseka.« In nazadnje je rekel: »Podarjam ti tudi tole vrv, prisegam ti, da se nikoli ne strga.« Nekega dne je kralj razglasil: »Ponoči mi je zloben škrat ukradel vse moje zaklade: diamante, dragulje, denar in zlato. Kdor mi prinese zaklade nazaj, bo dobil pol kraljestva in mojo lepo hčer Tejo.« Ko je Grega to slišal, se je odpravil iskat škrata in kraljev zaklad. S seboj je vzel ogledalce, nožek in vrv. Ko je prišel do sedmih kamnov, so mu ovijalke zastirale pot. Z nožkom je trikrat zavihtel in že je bil skozi. Nato pa: Ojoj! Padel je v veliko luknjo. Na srečo je pri sebi imel vrv. Opazil je, da je zlate barve. Zavihtel jo je in v hipu je bil na vrhu. Mimo je prišla srnica in mu rekla: »Če greš še malo naprej, prideš do rova, v katerem škrat hrani zaklad.« »Hvala,« je rekel Grega. Šel je naprej in res našel rov ter potrkal na vratca. Ven je prilezel škrat. Grega je hitro nastavil ogledalce in v hipu, ko se je škrat pogledal vanj, je okamenel. Mimo je prihitel zajček. Grega ga je prosil, naj mu prinese zaklad, in zajček mu je ustregel. Tako je Grega z zakladom in okamnelim škratom odšel h kralju. Dobil je pol kraljestva in priredili so svatbo, ki je trajala dvanajst dni. Škrata pa so spravili za spomin.

Brina Grčar, 4. g

TRI DEKLICE, TRIJE PSI IN TRI MIŠI

Nekoč za devetimi gorami, devetimi vodami in devetimi vulkani so živele tri deklice. Vsaka deklica je ime- la svojega psa in vsak pes je imel svojo prijateljico miš. Nekega dne je starejša deklica vzela culo in odšla po svetu. Na poti je srečala jelena, ki jo je prosil za ma- lo kruha. Starejša deklica mu ni dala niti malo, češ, da ima še sama premalo. In tako je šla dalje po svetu s svojim psom in mišjo. Po treh dneh hoje sta jo pes in miš lepo prosila za malo kruha, starejša deklica pa jima kot jelenu tudi ni nič dala. Pa se na pot odpravi tudi druga deklica, ko starejša sestra pride brez psa in miši domov. Enako gre mimo jelena in tudi ona noče deliti kruha z njim. Na poti sreča sestrinega psa in miš. Njen pes in miš ter sestrin pes jo prosijo za malo kruha. Njim ga tudi noče dati. Tedaj se vrne druga sestra domov in se na pot odpravi najmlajša deklica. Ko pride do jelena, mu na nje- govo prošnjo da malo kruha. Gre naprej in sreča sestrini miši in psa. Njim tudi da malo kruha. Živali vključno z njenima se ji zahvaljujejo, ko se jelen spremeni v princa. Ostale živali jo peljejo do jame, kjer ji na glavo posadijo cvetlični venec, ki ozeleni vse, česar se v naravi dotakne, preganja suše, poplave in prinaša dobro letino. Deklica in princ se zaljubita. Na poti v prinčevo kraljestvo vse ozeleni, ptički zelo le- po pojo in vsi so veseli. Na gradu priredijo poroko in par z živalmi živi srečno do konca svojih dni.

Maša Poženel, 6. a

ČAROVNIK IN ČUDEŽNI LONČEK

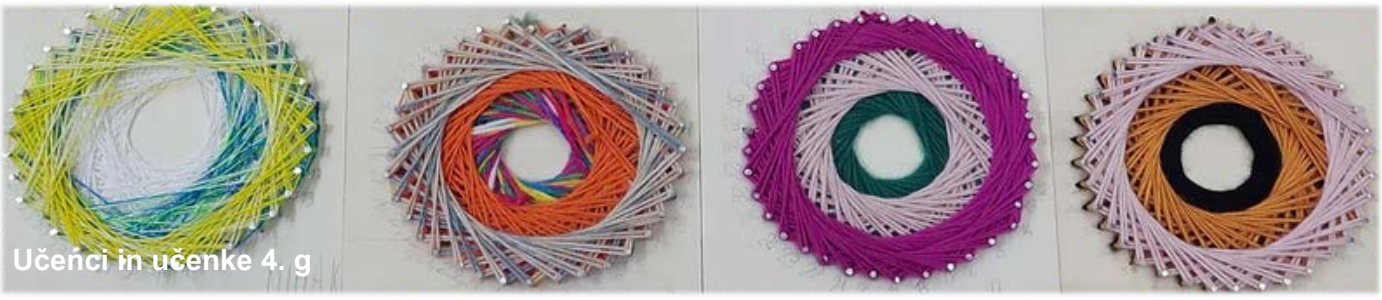
Max Perez Sirc, 2. t

Ožbej Mohorič, 2. t

Nekoč je za devetimi gorami in devetimi vodami v starem gradu živel čarovnik. Bil je dobrega srca in rad je pomagal vaščanom, ki niso imeli za kos kruha. Nekega dne je v predalu našel sporočilo v steklenici. Sporočilo je prebral. V njem je pisalo, da se nekje v gradu skriva lonček, ki sam kuha napoje. Bil je zadovoljen, saj je bil star. Svojemu delu pa se ni mogel odreči. Naslednji dan je preiskal cel grad. Lončka ni našel. V postelji je premišljeval, kje v gradu še ni pogledal. Spomnil se je, da ni pogledal v predal, v katerem je našel steklenico. Tam je bil nov listič, na katerem je pisalo, naj pride jutri točno ob polnoči. In to je tudi storil. Tam je bil čudežni lonček. Zunaj ga je opazovala zlobna čarovnica s svojim zmajem. Zmaj je bil dobrega srca. V zlo ga je prisilila čarovnica. Nekega dne je na vrata potrkal pastirček. Čarovniku je rekel, da nima družine in da zato rabi pomoč pri skrbi za živali. Vprašal ga je, če bi mu bil pripravljen pomagati. In tako sta šla do pastirčevega doma. V hlevčku je imel tri koze in sedem ovac. Medtem ko je čarovnik pomagal pastirčku, je čarovnica vlomila v grad. Iskala je in iskala, dokler ni na poti zagledala pastirčka in čarovnika. Pastirček je vprašal čarovnika, če bi mu lahko pomagal vsak dan. Čarovnik se je strinjal, saj je rad pomagal pri delu. Naslednji dan je čarovnik odšel k pastirčku, čarovnica pa v grad. Spet je iskala in iskala, a lončka spet ni našla. Spet sta prišla pastirček in čarovnik z dela. Spet se je skrila v bližnje grmovje in čakala na naslednji dan. Ko je čarovnik naslednji dan odšel k pastirčku, je čarovnica odšla v grad starega čarovnika. Odšla je v ječo in pogledala v vsako celico. V zadnji celici je bila govoreča lobanja. Čarovnica jo je vprašala, če pozna koga, ki ve, kje je čudežni lonček. Lobanja je rekla, da je v tretji celici na levi srebrn in pameten nož, ki čarovniku sledi na vsakem koraku po gradu, tako da najverjetneje ve, kje je čudežni lonček. Ta lonček sam kuha napoje vseh vrst. »Vem, vem,« je rekla čarovnica in odšla do tretje celice na levi strani. In tam je bil res srebrn in pameten nož, ki je takoj, ko je čarovnica prišla, začel pametovati in kar ni nehal govoriti, tako da ga je morala čarovnica prekiniti in ga vprašati po čudežnem lončku, ki ga je čarovnik tako dobro skril, da ga tri dni zapored ni mogla najti. Povedala je celo svojo zgodbo. Nož je rekel, da ga je dal v zgornji predal na levi strani. Ko je šla pogledat, je bil tam res čudežni lonček. Pospravila ga je v nahrbtnik in zbežala. Ko je čarovnik prišel, je ugotovil, da lončka ni. Točno v tistem trenutku je na vrata potrkal zmaj. Čarovniku je povedal za vse dogodivščine čarovnice in lončka. Zmaj je čarovniku pokazal pot v staro hišo čarovnice. Čarovnico je skupaj z lončkom odvlekel v grad. Čarovnico je odvlekel v grajsko ječo in jo zaprl v najstarejšo in najožjo celico. Tam je ostala do konca svojih dni in to brez vode in brez hrane. Čarovnik je dan za dnem uporabljal svoj čudežni lonček. In tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Ula Grom, 4. g

Učenci in učenke 4. g

ČAROVNIK IN ČUDEŽNI LONČEK

Nekoč, pred davnimi časi, je živel čarovnik, ki je imel pastirčka. Nekega dne je čarovnik rekel pastirčku, da je za devetimi gorami in devetimi gozdovi lonček, ki lahko naredi vse, kar hočeš. Pastirček je prikimal. Čez tri dni in tri noči je pastirček odšel. Zelo dolgo je hodil, potem pa je srečal babico. To je bila hudobna čarovnica, ampak pastirček se tega ni zavedal. Pokazala mu je nepravilno pot in pastirček je odšel. Zelo dolgo je hodil, potem pa je srečal dvanajst čebel, ki so mu pokazale pravilno pot. Ko je prehodil polovico poti do čudežnega lončka, je spet srečal hudobno čarovnico. Spet mu je pokazala nepravilno pot. Ko je pastirček šel po nepravilni poti, je srečal tri volkove. Prosili so ga za hrano. Dal jim je malo hrane in volkovi so mu pokazali pravilno pot. Dolgo je hodil, potem pa je prišel v vas. Vaščane je prosil za prenočišče in vaščani mu niso odklonili. Ko se je zbudil, je odšel. Zahvalil se je vaščanom in se poslovil. Ko je skoraj prišel do čudežnega lončka, je srečal hudobno čarovnico, ki mu je pokazala nepravilno pot, in pastirček je odšel po nepravilni poti. V gozdu je srečal dvanajst zajčkov, ki so mu pokazali pravilno pot. En zajček je pastirčka prosil, da ga vzame s seboj. Ko je čarovnica izvedela, da so zajčki pastirčku pokazali pravilno pot, je prišla do čudežnega lončka in ga čuvala s svojim zmajem. Ko je pastirček prišel do čudežnega lončka, je na njega poletel zmaj. Pastirček je od zmaja tekel k morju, ob morju pa se je ustavil, ampak zmaj, ki je tako hitro letel, je zletel v morje. Zmaj se je bal vode, zato je odletel daleč od morja in od pastirčka. Ko je zmaj odletel, je čarovnica odšla v svojo kočo, da bi naredila čarobni napoj. Pastirček je prišel do ču- dežnega lončka in ga vzel. Takrat je prišla čarovnica in ko je videla, da ima pastirček čarobni lonček, je zbežala. Pastirček pa si je zaželel, da njega in zajčka prenese v vas čarobni lonček. In to se je zgodilo! Ampak v vasi je bil hudobni palček, ki je vsem vse jemal. Palček je tudi pastirčku vzel čarobni lonček, ampak zaj- ček je škrata nagnal in ga spotaknil. Pastirček se je zahvalil zajčku in vzel čudežni lonček. Zaželel si je, da bi čudežni lonček njega in zajčka prenesel k čarovniku. Čarovniku je oddal čudežni lonček in si zaže- lel, da bi se jabolko, ki ga je držal v roki, iz rdečega spremenilo v zlato. In tudi to se je zgodilo. Čarovnik se je zelo razveselil. Tudi zajčka je sprejel v svoj dom. In tako so vsi skupaj srečno živeli do konca svojih dni.

Konstantin Zaitsev, 4. g

O FANTU, KI SE JE SPOPRIJATELJIL Z DINOZAVRI

Nekoč je živel fant. Bival je v vasi, ki je bila znana po tem, da so v gozdu ob njej živeli dinozavri. Deček iz bogate vile se je odločil s psom oditi po nevarnem gozdu. Sabo je vzel še papigo in koš, poln sendvičev iz značilnega triceratopsovega mesa in s sirom iz brontozavrovega mleka. Ko se je odpravil na pot, je papiga začela ponavljati pteranodonove glasove in kar naenkrat so se okoli psa začele zbirati vrste teh letečih dinozavrov. Fant in njegova živalska tovariša so začeli bežati, ko se je pred njimi pojavil mogočni tiranozaver, ta je pojedel vse pteranodone, a to mu ni napolnilo trebuha, zato je začel loviti še skupinico. Zatekli so se v tempelj, v katerem je ležala stvar, podobna sedlu. Deček ga je dal na psa in sedlo se je v hipu spremenilo v obliko pasjega hrbta. Deček se je razveselil in čarobno sedlo dal na hrbet tiranozavra. Takoj, ko je zagledal naslednjega dinozavra, se je pojavilo še eno sedlo. Deček se je razveselil, saj je vedel, da je vas rešena dinozavrov. Od tedaj naprej je imel vsak prebivalec vasi vsaj eno sedlo in dinozavri so postali domače živali.

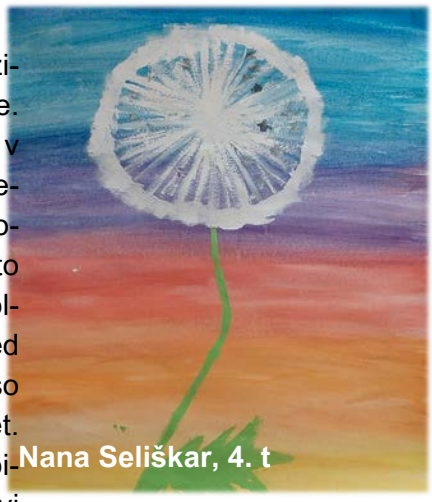
Andraž Jamnik, 6. b

MAGIČNO ZDRAVILO

Za devetimi gorami je stala hiška, v kateri je živela mati s tremi sinovi. Ko je mati zbolela, je vse sinove poslala v svet, da najdejo zdravilo. Pred odhodom je vsakemu dala tri zlatnike in jih posvarila, naj ne zaupajo neznancem in naj se držijo skupaj. Ko so se poslovili od matere, je najstarejši sin predlagal, da se ločijo. Najstarejši je zavil levo, srednji na desno stran in najmlajši je šel naravnost. Najmlajši brat je hodil do velikega gozda. Ko je prišel do gozda, je na leseni tabli pisalo: Pazite se hudobnih trolov. Ko je to prebral, je hitro odšel stran. Hodil je po poti nazaj domov. Pot mu je prekrižal stari čarovnik z vozom. Najprej sta se lepo pozdravila, potem pa je ča- rovnik opazil, da je deček žalosten. Vprašal ga je, kaj ga teži. Deček mu je povedal o bolni materi, o bra- tih in kako se vrača domov razočaran. Čarovnik je dejal, da obstaja magično zdravilo, ki pozdravi katero koli bolezen. Dečku se je vrnil nasmeh na lica. ,,Kje pa je to zdravilo?" je vprašal deček. ,,No, tega pa jaz ne vem. Vem pa, da ga varuje vila, ki živi v gozdu," mu je odgovoril čarovnik. Deček je rekel, da so v tistem gozdu troli, zato se boji iti tja. Čarovnik mu je dal prstan, s katerim lahko postane neviden. Preden se mu je deček zahvalil, čarovnika že ni bilo več. Ko je prišel do gozda, je zakričal, da se prav nič ne boji umazanega trola, saj ima prstan, ki te naredi nevidnega. Deček je hodil po gozdni poti in kar naenkrat je imel na glavi vrečo. Čutil je, da je v zraku in da ga drži nekaj velikega, nekaj mehkega in dela ogromne korake. Ko so mu dali vrečo z glave, je zagledal sedem gnusnih umazanih trolov. Na deblo so imeli na- slonjene meče, macole in samostrele. Iz žepa je hotel vzeti prstan, toda prstana ni bilo. Videl ga je ležati malo stran od njega. S pomočjo orjaškega meča je prerezal vrv. Deček si je nataknil prstan in postal nevi- den. Tekel je do čarobne jame. Tam so bili tudi ljudje iz bližnje vasice, ki so prišli po magično zdravilo. Na koncu jame je bila čarobna vila, ki je dejala, da dobi zdravilo tisti, ki se lahko izogne trolom, čarovnicam in zmajem. Deček je imel moč, imel je čudežni prstan. A glej, med množico ljudi sta bila tudi njegova brata. Ko je šel do njiju, da bi ju rešil pred trolovo roko, sta ga brata porinila proti trolu. Deček je hitro nataknil prstan in trol ga ni več videl. Najmlajši brat je na koncu dobil zdravilo, rešil je mater in živela sta srečno do konca svojih dni. Bratov niso nikoli več videli.

Jakob Adamlje, 6. a

DEČKOVO ZLATO PERO

Nana Seliškar, 4. t

Nekoč se je pred tisoč leti rodil deček. Živel je v revni bajti. Rad je raziskoval gozd in odkrival nove živali. Doma je imel tri ovce in tri koze. Nekega dne je šel zopet v gozd. Zaslišal je zvok ptice. Ko je pogledal v nebo, je videl, da nad njim kroži zlata ptica. Nato je odšel domov. Sedem dni in sedem noči je premišljeval o zlati ptici. Osmi dan se je odločil, da jo poišče. Ves dan jo je iskal, a kar je našel, je bilo njeno zlato pero. Ko ga je pobral, mu je v glavi šepetalo: »Kar napišeš, se ti izpolni.« To se mu je ponavljalo, dokler ni prišel domov in napisal, da je pred njegovo hišo velika breza. Naslednje jutro, ko se je zbudil, je pred hišo stala velika in prelepa breza. Naslednjega dne je do njega prišel kmet. Prosil ga je, če mu pomaga pri bolni kravi. Deček je na list papirja napisal, naj krava ozdravi. Naslednji dan je res ozdravela. Novica o dečkovi čudežni moči se je razširila po celem svetu. Čez nekaj let je prišel kralj, saj je imel bolnega konja. Deček je takoj napisal na list papirja, naj konj ozdravi. Kralj mu je bil zelo hvaležen in mu je dal veliko denarja. Nato so ljudje iz celega sveta hodili k njemu. Deček si je z denarjem kupil veliko hišo. Ves ostali denar pa je razdelil revnim ljudem. Ljudje pa so se spraševali, kdo bo dobil dečkovo zlato pero in njegovo moč.

Matic Savinšek, 6. a

Filip Dolar, 5. a

Jaka Trdina, 5. b

Yllka Bunjaku, 5. b

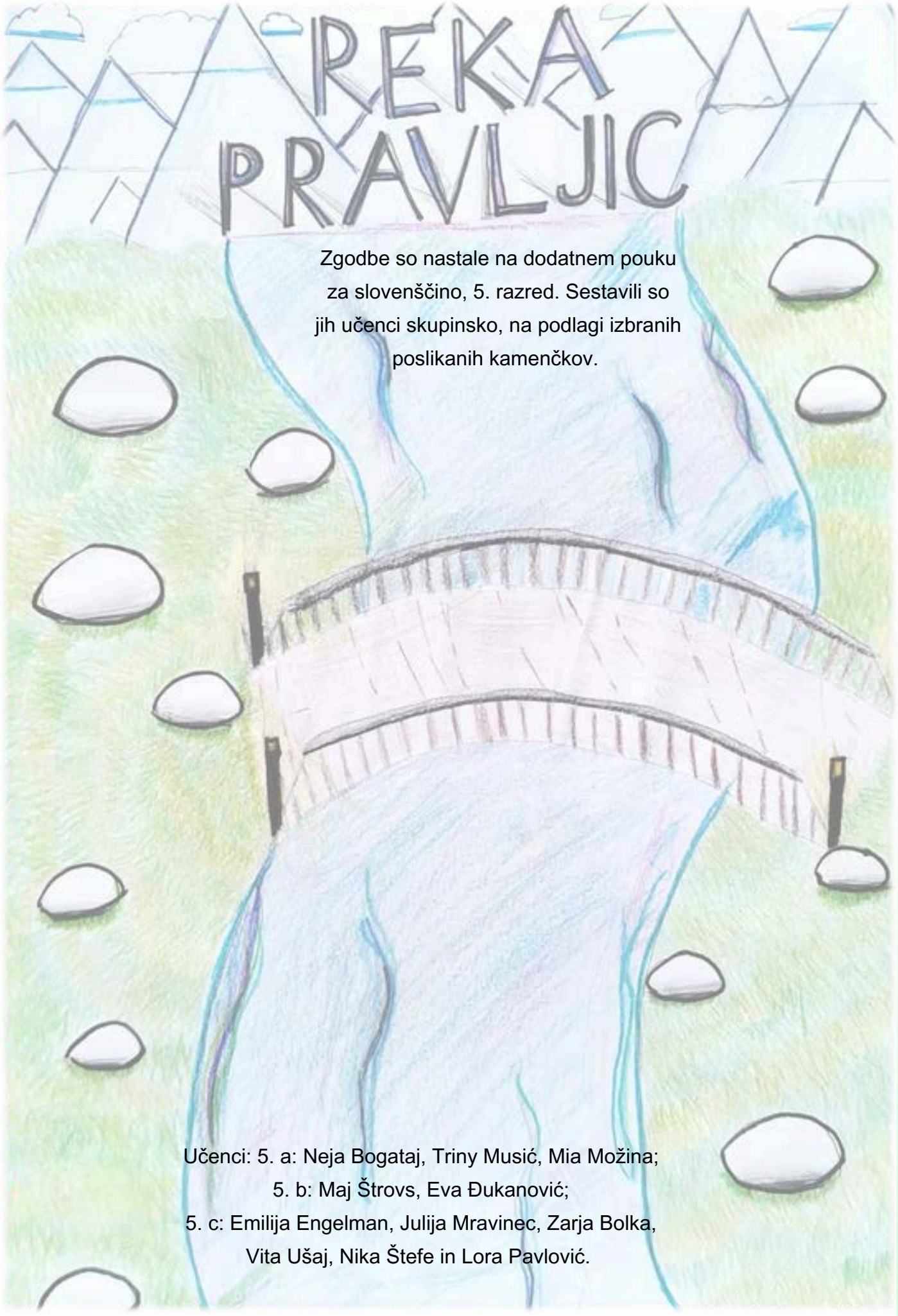

Domen Šorli, 5. b

ZVEZEK ŽELJA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela deklica. Živela je v vasi po imenu Stara vas veselja. V vasi je bilo veliko starih ljudi. Nekega dne je njen oče šel po drva v gozd, ona pa je ostala sama doma. Doma ji je bilo zelo dolgčas pa je šla malo ven na zrak. Ko je hodila proti gozdu, je na poti zagledala zvezek. To ni bil navaden zvezek, ampak je bil zvezek želja. A ona tega ni vedela. Pogledala ga je in pomislila, ali ga bi vzela. Spraševala se je, od koga bi sploh lahko bil, saj so sami stari ljudje v vasi, ona je bila edini otrok. Zagrabila je zvezek in odšla nazaj v vas. Ko je prišla, je doma iskala svinčnik. Našla ga je in začela je nekaj risati. Narisala pa je grad, ki se nahaja v gozdu. Nato se je nenadoma znašla v gradu. Ko je pogledala skozi okno, je zagle- dala prelep gozd, v katerem so peli ptički. Zdaj je vedela, zakaj je bil ta zvezek tako poseben. Odšla je ven, da si ga ogleda. Pomislila je, kako bo tukaj sama živela. Narisala se je nazaj v vas. Odločila se je, da ne bo nikomur povedala za zvezek. Nekega dne se je sprehajala po gozdu in jo je zagledala neka čarovnica, ko je imela zvezek v rokah. Pri- šla je do deklice in jo grdo pogledala ter rekla, da ga je deklica vzela oz. ukradla in ga hoče čarovnica na- zaj. Deklica ji ni to dopustila. Čarovnica je deklici povedala, da bo vse naredila, da dobi zvezek nazaj. De- klica je pomislila in ji povedala, da ima tri poskuse, da jo nasmeji. Čarovnici ni uspelo, da jo nasmeji. Bila je zelo jezna, ko je ni nasmejala. Tako je bila jezna, da se je začela boriti z deklico. Čarovnica je končno dobila svoj zvezek nazaj. Vzela je svojo metlo in poletela. Deklica ji je sledila. Ko je čarovnica spala, ji je hitro vzela zvezek, preden se je čarovnica zbudila. Deklica je hitro narisala otok in na otoku grad s kletko, v kateri je ležala čarovnica. Seveda, ker je narisala v zvezku želja, je čarovnica takoj pristala v kletki. De- klica pa je s svojim zvezkom želja živela srečno do konca svojih dni.

Nina Došenović, 6. a

Učenci in učenke 5. g

Zgodbe so nastale na dodatnem pouku za slovenščino, 5. razred. Sestavili so jih učenci skupinsko, na podlagi izbranih poslikanih kamenčkov.

Učenci: 5. a: Neja Bogataj, Triny Musić, Mia Možina;
5. b: Maj Štrovs, Eva Đukanović;
5. c: Emilija Engelman, Julija Mravinec, Zarja Bolka,
Vita Ušaj, Nika Štefe in Lora Pavlović.

Ko kamni spregovorijo

NAJDEN IN IZGUBLJEN PRSTAN

Nekoč v davnih časih je sredi gozda stalo veliko drevo. Pa je priskakljala veverica in začela brskati v bližini drevesa. Kar naenkrat se je pod listjem nekaj zasvetilo. Videla je prstan. Ta prstan je veverica odnesla pokazat delfinu. Zraven drevesa je rastla goba. Veverica je odšla nazaj v svojo hišico in gledala, kje bi bil primeren prostor, kamor bi odložila prstan. Na našo žalost je prišla sraka in vzela prstan. K hišici je pritekel kuža in ga želel videti, a veverica mu je povedala, da ga je sraka odnesla na Triglav. Na vrhu Triglava pa je deževalo.

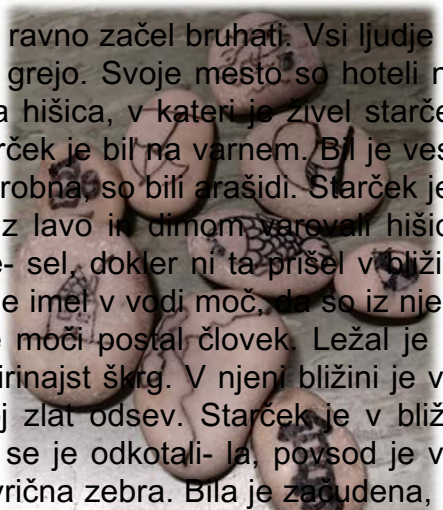
KAKO LEP DAN

Nekega dne je po nebu priletelo letalo. Na njem je bila čarobna želva, ki je imela čaroben oklep in veliko sanjala. Iz letala je zagledala grad Khislstein. Na njem je živela pikapolonica, ki je vsakemu izpolnila željo in je tudi prinašala srečo. Mimo gradu je pripeljal vlak, ki je zbudil pikapolonico, ki se je zelo ustrašila. Ampak se ni ustra- šila za dolgo. Odšla je na vrh gradu, kjer je stal majhen zvonik, v katerem je bilo skrivno stopnišče. Povzpela se je na vrh zvonika, kjer je imela svoj ležalnik. Ulegla se je nanj, vzela sladko limonado in začela brati dobro knji- go. Na toplem soncu je kmalu sladko zadremala. Po stopnicah se je povzpel neki fantek, ki jo je prebudil. Ustrašila se ga je in on nje. Fantek pa je v roki nosil najlepšo vejico, ki je bila iz zlata in se je v soncu svetlikala. Vsakemu, ki se je je dotaknil, je izpolnila željo. Vejica je izpustila listek, ki je željo ponesel visoko v nebo. Na nebu pa je medtem sijalo sonce, ki se je smejalo.

ČAROBNA JABOLKA

Nekega lepega sončnega dne je po zraku frfotal metuljček. Bil je čaroben. Kdor ga je videl, se mu je izpolnila želja. Nekega dne si je zaželel, da bi pojedel nekaj sladkega. Odločil se je, da bo odšel v bližnje mesto, kjer izdelujejo najboljši sladoled na svetu. Pred slaščičarno se je usedel na klop in naročil kar pet mavričnih kepic sladoleda. Ko je polizal sladoled, je odfrčal v nebo. Pod sabo je zagledal čarobno drevo. Na njih so rastla najbolj nenavadna jabolka na svetu. Vsak, ki ga je pojedel, je imel za celo življenje srečo, pamet in vse stvari, ki si jih je za- želel. Metuljček se je odločil, da bo počival na tej jablani. Hotel je ugrizniti v eno jabolko, pa je iz jabolka pokukal črv. Ob dre- vesu je stal grad, v katerem je domoval najbolj strašen čarovnik, ki so se ga vsi bali. V trenutku, ko je metulj hotel ugrizniti v jabolko in zagledal črva, se je strašno ulilo. Iz neba so švigale strele. Veter je zapihal in vsa jabolka so popadala z drevesa. Takrat pa so izgubila svojo čarobno moč. Ob robu vasi je stala cerkev. Metulj je odletel do cerkve, ki jo je varoval magični varuh. Tam je našel čarobna očala. Opazil je, da so očala pripadala zlobnemu čarovniku, ki je živel na gradu. Na čarobnem drevesu je odtrgal vejico, za katero je mislil, da ima čudežne moči. A vejica je bila povsem navadna. Zraven drevesa je stala deklica. Deklica je opazila, da je na vejici prstan. Na njem se je svetil velik diamant.

HIŠA V VULKANU

Nekoč pred davnimi časi, za devetimi gorami je stal vulkan, ki je ravno začel bruhati. Vsi ljudje so se tega ustrašili in začeli bežati iz mesta. Niso vedeli, kam naj grejo. Svoje mesto so hoteli nazaj, a na žalost ga niso mogli dobiti. V vulkanu je stala majhna hišica, v kateri je živel starček. Hišica je bila čarobna. Med bru- hanjem lave se ni zažgala. Starček je bil na varnem. Bil je vesel in pomagal ljudem postaviti novo mesto. Trik, da je bila hišica čarobna, so bili arašidi. Starček je v dimnik vsak dan vrgel nekaj navadnih arašidov, ki so v stiku z lavo in dimom varovali hišico. Nekega dne pa je en arašid odneslo v morje. Veter ga je odne- sel, dokler ni ta prišel v bližino delfina. Delfin je pojedel arašid in postal mogočen delfin. Delfin je imel v vodi moč, da so iz njega zrastle čarobne gobe. Delfin je prišel na kopno in zaradi svoje moči postal človek. Ležal je na plaži in se sončil. V morju je zagledal zlato ribico, ki je imela štirinajst škrg. V njeni bližini je vsa voda postala zlata. Začelo je deževati in voda je izgubila svoj zlat odsev. Starček je v bližini vulkana našel žogo, ki je imela nenavadno lastnost. Kamorkoli se je odkotali- la, povsod je vse vrnila v prvotno stanje. Nenadoma se je ob vulkanu pojavila mavrična zebra. Bila je zaudena, da je vulkan kar takole izbruhnil. Odločila se je, da preveri, kaj se dogaja. Kar takoj je skozi vulkansko žrelo odšla do starčkove hišice. Njena mavrična koža jo je pri tem ščitila, da ni zgorela. Ko jo je starček zagle- dal, se je je zelo razveselil, saj jo je že zelo dolgo pogrešal. In vulkan je takoj prenehal bruhati lavo, pepel in dim.

DEKLIČINE SANJE

Nekoč je neka deklica sanjala, da ima čarobno palčko, s katero si je začarala vse, kar si je zaželela. Sanjala je, da ji mama ni hotela kupiti pijače, zato si je kar sama pričarala koka kolo. Morala je nositi očala, ampak to je bilo v njenih sanjah popularno. Zato ji je bilo vseeno, ali jih je nosila ali ne. Na svojem zvezku je opazila pikapolonico. Odločila se je, da jo bo postavila kar na svojo kronico, ki je bila lepe roza barve. Šla je na sprehod in na travniku opazila zelo lepo rožo. Poleg rože je bila postavljena školjka. Bila je prav take barve kot roža. Obe stvari je deklica vzela in odnesla v svojo lepo majhno hiši- co. Rožico je postavila v roza vazo, roza školjkico pa postavila na svojo nočno omarico. Občudovala ju je, saj sta v sončni sve-

tlobi žareli v čudoviti barvi. In prav take barve je postala njena hišica. Roza. Iz hladilnika si je vzela jabolko in ga začela jesti. Ni želela jesti kaj drugega. Vzela je škarje in iz papirja izstrigla prav tako čudovito jabolko kot ga je pojedla. Pooblačilo se je in začelo pihati. Ker je bila neustrašna, se je odločila, da bo naredila izpit za ja- drnico. V takšnem viharnem dnevu se je odločila, da gre na morje. Preplula je že kar polovico morja. S seboj je imela telefon, ki ga je oboževala. Na njem je imela vse aplikacije, kar jih je svet poznal. Telefon ji je padel v vodo. Deklica je tarnala: »Kaj bom zdaj brez telefona.« Pomislila je, da zna čarati. Pričarala si je mizo, stol, hrano in vse, kar je potrebovala. Tudi jadrni- co si je povečala s čarovnijo. Kmalu je ugotovila, da sta na jadrnici dva slepa potnika. Ptič vra- bec in klopotača Kloki. A bila sta super pomočnika, saj sta ji pomagala, da je varno priplula nazaj domov. In nenadoma se je zbudila.

Eva Đukanović, 5. b